ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ

4

СЕРПЕНЬ

1931

РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО
ВІННІПЕГ, МАН., КАНАДА

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ Й ЧИТАЙТЕ ТАКІ ЖУРНАЛИ Й ЧАСОПИСИ:

"ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ"—Політико-економічний та культурно-пропагандистський місячник Центрального Виконавчого Комітету Комуністичної Партії Канади в українській мові. Передплата на рік $1.50, поодиноке число 20ц. Адреса: **Za Bilshovizatsiu, Ukrainian Labor Temple, Cor. Pritchard Avenue & McGregor Street, Winnipeg, Man.**

THE PARTY ORGANIZER—Місячний журнал Центрального Організаційного Департаменту Комуністичної Партії Канади на англійській мові. Кожний активіст повинен читати його регулярно. Поодинокий прим. 10 центів. Замовлення посилати на адресу: **The Workers Publishing — 94A Church Street, Toronto 2, Ont.**

THE WORKER—Бойовий тижневий часопис на англійській мові, центральний орган Комуністичної Партії Канади. Є це єдиний тижневий робітничий часопис на англійській мові, що притримується становища революційної класової боротьби. Передплата: на рік $2.00; на півроку $1.00. Поодинокий екземпляр 5 центів. Адреса: **The Worker, 94A Church Street, Toronto 2, Ont.**

WORKERS' UNITY—Масовий, бойовий, двотижневий часопис індустріяльних робітників і безробітних. Центральний орган ВЮЛ. Передплата: $1.50 на рік. Адреса: **Workers' Unity, 70 Lombard Street, Toronto 2, Ont.**

THE FURROW—Офіціяльний орган Ліги Фармерської Єдности. Бойовий голос незаможних фармерів. Виходить раз на місяць. Передплата: $1.50 на рік. Адреса: **The Furrow, 3 Grainger Building, Saskatoon, Sask.**

THE YOUNG WORKER—Офіціяльний орган Ліги Комуністичної Молоді Канади. Виходить два рази в місяць. Передплата: 75 центів на рік. Адреса: **The Young Worker, 68A Adelaide Street, E., Toronto 2, Ont.**

THE YOUNG COMRADE—Місячний часопис для робітничих дітей. Передплата: 25 центів на рік. Адреса: **The Young Comrade, 68A Adelaide St. E., Toronto 2, Ont.**

Пролєтарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА БІЛЬШОВИЗАЦІЮ

ПОЛІТИКО-ЕКОНОМІЧНИЙ ТА КУЛЬТУРНО-ПРОПАГАНДИСТСЬКИЙ МІСЯЧНИК ЦЕНТРАЛЬНОГО ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ

За редакцією: Ів. Вивюрського, М. Поповича, Л. Моріса, С. Кара, М. Лєнартовича й І. І. Бойчука.

№ 4 **Перший рік видання** **№4**

ЗМІСТ

Стор.

М. П. — Нотатки останніх тижнів 3
Маніфест КПК — Бенетова диктатура переводиться на практиці 9
Ів. Вивюрський — Залізна п'ята буржуазної диктатури на горлі канадського робітництва 14
І. І. Бойчук — Готуймося до міжнароднього св'ята революційного юнацтва 21
І. В. — Важливість будування газети "Воркерс Юніті" — органу ВЮЛ 23
Лист Політбюра КПК до партфракції всеканадського з'їзду ТУРФДім.. 25
Уривок із відозви Всекраєвого Виконкому КРОЛ 33
Резолюція фракції КПК й ЛКМ з'їздів українських масових організацій 34
М. Попович — Підсумок нарад з'їздової партфракції 35
Т. Лозовський — Контрнаступ пролетаріяту 38
Д. Фішер — Революційне становище по питанні рівного розподілу праці 43
С. Нива — Неправда не може бути основою самокритики 48
М. Скрипник — Підсумки XI. пленуму Виконкому Комінтерну 54
Редакція — Про звіти місцевих партфракцій 59

ВІННІПЕҐ **СЕРПЕНЬ** **1931**

РОБІТНИЧО - ФАРМЕРСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО
Вінніпег, Ман., Канада

Тираж 1,500

З друкарні
ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКИЙ ДІМ
Вінніпег, Ман., Канада

ПОВІДОМЛЕННЯ.

За вирішенням Політбюра КПК зроблено слідуючу зміну в персоналі Редакційної Колегії журналу "За Більшовизацію": На місце т. М. Поповича, який повертається назад до праці в центрі партії, секретарем Всекраєвого Партфракційного Бюра УРМО, а одночасно й відповідальним редактором журналу назначено т. І. Вивюрського, який від тепер входить одночасно в склад Редакційної Колегії нашого журналу.

Редакція.

Нотатки Останніх Тижнів

НАПЕРЕДОДНІ ПРОЛЄТАРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В НІМЕЧЧИНІ — РОЗКРИТТЯ СКАНДАЛУ В ЗВЯЗКУ З ПІДПЛАЧУВАННЯМ БУРЖУАЗНИХ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ В КАНАДІ — БЕНЕТ ЗАПОВІДАЄ ДОПОМОГУ БЕЗРОБІТНИМ ЗАЛІЗНИМ ПЯСТУКОМ ТА ДЕПОРТАЦІЄЮ

Німеччина швидко й неухильно наближається до пролетарської революції. Всі дані говорять за те, що вона сьогодні являється тою найслабшою ланкою світового капіталізму, яка найшвидше лопне і зробить прорив для дальшого поширення соціяльної революції.

Світова економічна криза поглиблюється. Як виявляє тількищо опублікований звіт німецького "Райхскредіт Гезельшафт", промислове виробництво й зовнішня троговля капіталістичних країн падуть далі. Якщо взяти промислову продукцію 1929 року за 100%, то в 1930 році і в першому кварталі 1931 року вона постійно падала в капіталістичних країнах в долину й наприкінці першого кварталу цего року становила в Німеччині — 69%, в Англії — 85%, в Сполучених Державах — 73%, в Польщі — 72% і т. д. За перших пять місяців цего року імпорт й експорт зменшився в порівнанні з таким же періодом часу в минулому році — в Німеччині — на 34.9% (імпорт) і 24% (експорт); в Англії — на 23.8% і 34.7%; в Франції — на 15% і 28.9%; в Бельгії — на 25% і 15%; в Швеції — на 17.7% і 33.5%; в Чехо-Словакії — на 34.7% і 26.2%; в Італії — на 31.5% і 23%; в Сполучених Державах — на 37% і 37.1% і т. д.

Особливо ж погіршилось становище в Німеччині, де більшість галузей промисловости не нагружено навіть на 50% їхньої виробничої спроможності. Економічну кризу загострила ще й кредитова криза та величезні масові банкроцтва (ці останні поширюються в сьогоднящному етапі кризи й на інші країни, особливо центральної Европи). Цілий ряд величезних банкроцтв захитав і без того вже дуже нестійкий кредит навіть найбільших підприємств Німеччини. Впали акції на біржі. Чужосторонні кредитори стали відбирати свої короткоречинцеві кредити. Чужостороння валюта стала висмикатися за кордон.

Капіталістична Німеччина опинилася над берегом краху. Працюючі маси Німеччини стали щораз швидше усвідомляти собі, що єдиний правильний шлях виходу для них вказує Комуністична Партія Німеччини. Це шлях пролетарської революції. На цей шлях кожного дня переходять тисячі німецьких пролетарів, що вириваються з-під впливу соціял-демократії (соціял-фашистів) і фашистів.

Щоб рятувати капіталістичну Німеччину від загрози пролетарської революції, представник американського капіталу, президент Гувер, запропонував мораторіюм, тоб то відстрочку сплачування Німеччиною воєнних відшкодувань на один рік. На цю пропозицію погодилися швидко уряди всіх важливіших зацікавлених в справі капіталістичних країн, за виключенням Франції, що поставила до Німеччини деякі важливі політичні вимоги (заперестання зброєння, занехання тарифного союза з Австрією, заключення нового французько-німецького торговельного договору, ограничення кредитів тощо). Остаточно прийшло й з Францією до порозуміння, відносно мораторіюм. Дано Німеччині сто мільонів доларів позики на місяць, а відтак продовжено її річинець на три місяці. Порятунок капіталістичної Німеччини далі обмірковується капіталістичними дипльоматами. Відбуваються спішні конференції то в одній то в другій країні. Усердно працюють соціял-демократи по урядах різних капіталістичних країн (Англія, Франція, Німеччина тощо) задля рятунку капіталізму перед загрозою пролетарської революції.

Як представники капіталістичних країн, так і їхні соціял-демократичні наймити розуміють прекрасно, що провал капіталістичної системи в Німеччині і встановлення там радянської влади означає безпосередню загрозливу небезпеку решті капіталістичного світу. Намагаючись спасати Німеччину, вони мають на увазі власний порятунок за кошт Німеччини. Балачка в буржуазних колах про націонал-соціялістичну фашистську небезпеку є пустою балачкою. Імперіялісти знають ціну німецьким фашистам і їх вони не лякаються. Вони свідомі того, що на спробу німецьких фашистів встановити свою диктатуру (проти якої капіталісти не заперечували б) працюючі маси Німеччини, під проводом Комуністичної Партії Німеччини, негайно дадуть відповідь революційною боротьбою за встановлення диктатури пролетаріяту. Вони свідомі того, що працюючі маси Німеччини не чекатимуть навіть на виступ фашистів, а скористуються першою кращою сприятливою ситуацією для боротьби за встановлення своєї влади і повалення капіталізму. Ось де та небезпека, що примусила Гувера й усіх інших рятівників капіталізму до порятунку німецького капіталістичного господарства. Але врятувати його не вдасться. Порятунок Німеччини, як потужнього конкурента, тільки ще більше загострює суперечності між капіталістичними угрупуваннями. Внутрішні суперечності капіталізму далі загострюються і погодити їх неможливо. Пролетаріят Німеччини, під проводом Комуністичної Партії, готовиться до виконання свого історичного завдання в назріваючій революційній ситуації в Німеччині і ми твердо переконані, що він, при допомозі пролетаріяту всього світу, її з честю виконає.

***

Розкриття скандалу в звязку з підкупством канадських буржуазних партій компанією Бугарно, що його зробила назначена урядом Бенета парляментарна комісія, є зразковим покажчиком не лише корупції, але й того, як працює буржуазна демократія. Його необхідно використати для того, щоб розкривати працюючим масам очи й виявляти перед ними на цьому конкретному прикладі, як фінансовий капітал забезпечує собі вибір підпорядкованих йому партій та людей до парляментів, як він підпорядковує собі буржуазні уряди, та як взагалі конкретно виглядає буржуазна демократія на практиці.

В 1929 році, коли ще при владі в Оттаві був ліберальний уряд Кінга, в провінції Квебек при владі були ліберали, а в провінції Онтеріо консервати, група фінансових тузів заснувала Компанію Бугарно з метою побудувати канал при ріці Св. Лаврентія, коло Монтреалу, та гидроелектричної станції. Але в провінції Квебек є вже чимало електричних компаній, що постачають електричну енергію. Є там велике трестоване обєднання, на чолі якого є відомий сер Герберт Голт. В провінції Онтеріо постачає електричну силу провінціональне підприємство — Онтерійська Гидро-Електрична Комісія. Ні недостаток ринку збуту, ані необхідність конкуренції з другими гирдо-електричними підприємствами, а в наслідку невеликі зиски, не турбували меткних фінансістів, основоположників Компанії Бугарно.. Вони знали, що й як треба робити. Лібералам дали вони щось около вісімсот тисяч доларів, а консерватам около двіста тисяч доларів, на їхні фонди політичної кампанії (тоб то на виборчі кампанії) і таким чином забезпечили собі концесію від ліберального уряду в Квебеку на побудову каналу й гидро-електричної сатнції, згоду на це від ліберального уряду в Оттаві, а одночасно й договорилися з квебекським електричним тростом, що він буде купувати від них 140,000 кінських сил електрики, а з Онтерійською Гидро-Електричною Комісією, що вона буде купувати в них 250,000 кінських сил, в обох випадках по 15 доларів за кінську силу. Лібералам дано більше, бо вони були при владі і в провінції Квебек, і в Оттаві. Консерватам попало менше, бо меншої прислуги від них вимагано. Прогресістів Ервіна, Кемпбела і Гарланда тільки запрошено оглянути проект і заплачено їхні кошти в звязку з цією візитою. Всі ці заходи забезпечили компанії такий успіх, що її стодоларові шери швидко збільшили свою вартість до 550 доларів кожний. Ініціятори заробили на цьому величезні суми. Було з чого давати хабарі й забезпечувати собі "прихильність" урядів.

Справа остаточно вийшла на верх. Встановлено парляментарну комісію і вона розслідила поверховно, як і кому були виплачені гроші для буржуазних партій. Президент Компанії Бугарно росказав здебільша, як він виплачував грубші суми для ліберальної й консервативної партій на руки сенаторів та політичних махерів цих партій, як про звичайнісінькі повседневні справи. Вийшов скандал, це правда, але не перший і не останній. Для пересічного громадянина, це щось незвичайне, а для буржуазних політиканів, це звичайнісінька, дрібна неприємність. Знають ліберали, знають і консервати, що виборчі фонди, які виносять мільйони доларів кожного разу, мусять їхні політичні партії діставати від капіталістів, тобто від тих, кого вони репрезентують. Ці фонди завжди здобували таким же способом, але не завжди це виявлялося назовні. Суть скандалу не в тому, що політичні партії буржуазії діставали фонди від Компанії Бугарно, а в тому, що це виявилося наверх. Це не значить, що консервативна й ліберальна партії заперестануть в майбутньому брати гроші від капіталістів на свої виборчі фонди. Треба бути дуже наївним, щоб так думати. Не одні вже скандали досліджувано отак, як цей останній, щоб таким чином заспокоїти наївного громадянина, якому здається, що щось то ніби робиться, щоб припинити корупцію. Підчас досліджування цего скандалу навіть не виявлено, хто то такі ці фінансові митці, що створили Компанію Бугарно, хто погрів руки коло цего знаменитого бизнесу. Пограбованих грошей від них ніхто не відбере. Їм ще й допоможуть не втратити нічого на тому розголосі, що його зараз Компанія Бугарно дістала, і якщо виявиться необхідно, то уряд перебере їхні клопоти на себе, що для простодушного громадянина буде здаватися ніби якоюсь карою, а що на ділі буде порятунком для грабіжників і охороною їхніх награбованих багатств. До відповідальности їх ніхто не потягне, поки до влади не прийдуть робітники й незаможні фармері. Тільки працюючі припинять всі капіталістичні грабунки.

***

Бенет заповідає допомогу безробітним залізним пястуком і депортацією. Він предложив парляментові законопроєкт, що уповноважує міністерський канібет до кінця березня слідуючого року підпринимати такі кроки, які він вважатиме за необхідні для допомоги безробітним і фармерам та для "втримання спокою, ладу й доброго уряду в Канаді".

Законопроєкт, що перейшов вже перше читання в палаті послів, не говорить зовсім, яка саме допомога має бути дана безробітним і зруйнованим фармерам, в якій формі, хто ньою і як буде завідувати. Бенетів уряд вимагає надання міністерському кабінетові права робити в цій справі те, що він захоче. Але з того, що пропонує Финлейсон, міністер земель та лісів в консервативному уряді провінції Онтеріо, а також з того, що сказав сам премієр Бенет в звязку з вище згаду-

ваним законопроєктом, можна поробити зовсім ймовірні висновки про те, як виглядатиме ця допомога безробітним та зруйнованим фармерам.

Финлейсон пропонує встановити в північному Онтеріо табори праці з номінальною тільки платнею (тобто без платні). Дехто піддає думку, щоб ці табори були під військовим наглядом. Іншими словами, мали б бути встановлені концентраційні табори свого роду увязнення безробітних, щось на зразок концентраційних таборів воєнних полонених, що існували за часу війни. Не трудно догадатися, що до цих таборів посилали б в першу чергу всіх тих безробітних та зруйнованих кризою фармерів, що беруть участь в боротьбі проти виголоджування.

Премієр Бенет говорить досить ясно про те, що він думає зробити з революційними борцями робітничої кляси в Канаді, а в першу чергу з комуністами. Він каже:

"Так як ми маємо свободу, так само маємо й справедливість; тому несправедливо й неправильно, щоб тепер, або ж в якому іншому часі ми дозволяли на таке поступовання, словами чи вчинками, що може доводити до захитання довірря до інституції та звичаїв, під якими ми живемо. Наше законодавство в більшості оформлюється на підставі цего припущення. Наприклад, закон про натуралізацію застерігає можливість скасування натуралізаційних паперів у випадках, коли дана особа своїм вчинком або мовою виявила, що в ньої є мета вилежати незадоволення в думках тих, до яких її мова була звернена. Якщо уряд матиме підставу вірити, бо може бути причина для тої його віри, що в думках значної частини людей — чисельно не великої, але розкиненої по різним частям Канади — є вирішена мета підприняти акцію проти втримування закона й лату, або ж робити спроби для того, щоб перешкаджати тяжкому завданню, яке нам доручено виконати, то ми підприймемо таку акцію, яка на думку виконавчого тіла цеї країни освободить цю країну від тих, які виявилися негідними нашого канадського громадянства".

А. Дж. Декстер, оттавський кореспондент "Фрі Прес", підсумовує становище Бенета коротко ось так:

"Робітники, здатні до праці, будуть примушені працювати. Бунтарство всякого роду буде здушене залізною рукою, а канадські громадяни чужинецького уродження, що атакують встановлену форму уряду, будуть гуртом депортовані. Більшовизм просто не буде толерований".

З вище сказаного ясно, що уряд Бенета не думає про те, як допомогти безроіботним і зруйнованим кризою фармерам, але як припинити їхню боротьбу, яку вони примушені провадити проти його політики виголоджування. Він не думає про те, як безробітним дати працю або ж життеве забезпечення, як ми цего слушно домагаємося, але робить заходи, щоб розбити організовані лави безробітних, позбутися їхнього проводу, замкнути їхні уста й примусити терпіти навіть за кошт голодового вимирання тому гнилому суспільному порядкові, що не дає їм можливості жити. Немає й мови, що Бенет має

на думці комуністів, коли він говорить за скасування громадянських паперів та депортацію "значної частини людности", пороскиданої по всій країні. Ми й без того знали ціну тим правам, що їх дає буржуазна демократія працюючим, поки для ньої це вигідно, або ж, коли вона примушена це робити. Але ці заходи аж ніяк не настрашать ні нас, комуністів, ані не забезпечать буржуазії спокою. На місці кожного увязненого, або депортованого комуніста буде десять нових, що вийдуть з незадоволених працюючих мас. Всьої робітничої кляси ані не депортують, ані не заженуть в концентраційні табори, ані не посадять в тюрми. А так довго, як існує капіталізм з його жахливими умовинами життя для працюючих, клясова боротьба буде далі загострюватися. Робітнича кляса не погодиться добровільно й спокійно вмирати з голоду задля спокою буржуазії.

Цікаво теж відзначити становище, яке заняв Вудсворт, відомий посол Незалежної Партії Праці, з приводу вище згаданого законопроєкту й виступу Бенета. Вудсворт в принципі схвалює табори праці, але цікавиться тільки умовинами, які там буде заведено. Він проти військового нагляду над такими таборами, тільки не тому, що це було б знущанням над безробітними, а тому, що в таких умовах ці табори "можуть стати школами більшовизму". Оце власні слова старого соціял-фейкера, якими він перестерігає буржуазний уряд перед небезпекою. З тих самих мотивів він не погоджується теж і з відбиранням громадянських паперів і депортацією. Вудсворт, як відомо з його виступу при іншій нагоді, не заперечує проти депортації. Він тільки за тим, щоб не депортувати тих, що живуть в Канаді більш, як десять років. З депортацією всіх тих, що живуть в Канаді менше, як десять років, він зовсім згідний. Так і на цей раз Вудсворт не радий депортації тільки тому, що вона не знищить комунізму в Канаді, але зміцнить його. Така собача роля соціял-фейкерів — перестерігати буржуазію перед усіми такими кроками проти революційного руху робітничої кляси, що можуть її більш пошкодити, як допомогти. Вони найчуйніші сторожі капіталізму на найдальшому відтинку буржуазного фронту боротьби проти робітничої кляси.

Кожний член партії повинен уважливо поставитися до цих виявів дальшого загострення клясової боротьби в Канаді і багато разів збільшити свою працю. Необхідно й дуже важливо вияснювати якнайширшим масам робітників і незаможних фармерів дійсне значіння тих заходів, що їх робить уряд Бенета для боротьби з безробітними й зруйнованими кризою фармерами в осені та зимі, коли злидні й нужда мас дуже значно збільшаться. Необхідно жвавіше працювати над тим, щоб зміцнити всі революційні організації робітників й незаможних фармерів, щоб відбити дальші атаки буржуазії, пляновані її виконавчим комітетом в Оттаві. — М. П.

БЕНЕТОВА ДИКТАТУРА ПЕРЕВОДИТЬСЯ НА ПРАКТИЦІ

МАНІФЕСТ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ (СЕКЦІЇ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ) ДО ВСІХ РОБІТНИКІВ І НЕЗАМОЖНИХ ФАРМЕРІВ КАНАДИ.

ТОВАРИШІ!

На 11-го серпня обєднані сили міської, провінціональної й державної (мавнтед) поліції, що нараховували разом около 30 поліціянтів в уніформах та цивільних убраннях, під керівництвом найвищих урядників провінції Онтеріо, виконали незаконний напад на головну кватиру Комуністичної Партії Канади та на офіси центрального органу партії "Ді Воркер" і революційного трейд-юнійного центру "Ді Воркерс Юніті Ліг". Одночасно з цим нападом, не передбаченим в "демократичній" Канаді, зроблено наїзди на помешкання секретаря Комуністичної Партії тов. Тим Бака, секретаря "Воркерс Юніті Ліг", тов. Т. Юена, та на помешкання українського робітника, тов. І. Бойчука, з такою брутальністю, яку можна порівняти тільки з брутальністю царських козаків в часах, коли Росію вважали за цитаделю европейської реакції. Як трофеї цих нападів та наїздів конфісковано великі стоси книжок, часописів, документів тощо, які належать до вище згаданих організацій, а товаришів Бака й Бойчука заарештовано й приведено закованих до вязниці пануючої кляси.

Варанти видано теж на товаришів Тома Юена, Сема Кара, Малкома Бруса й А. Т. Гила. Небавом після того товаришів Бруса й Кара заарештовано у Венкувер. Поліція зараз докладає всіх старань, щоб дістати в свої руки товаришів Юена й Гила.

Слідуючого дня, тобто 12-го серпня, буржуазна преса, яка є знаряддям придушення робітничого руху, на основі цих арештів, наїздів і конфіскат розгорнула по всій Канаді найзавзятішу кампанію проти Комуністичної Партії та революційного руху всьої робітничої кляси, намагаючися доказати, що буцім то комуністи є платними агентами "Москви", та викликати при допомозі найнаявніших брехонь погромницькі настрої в "пу-

бличній опонії" проти комуністичного руху, проти руху мільйонів робітників та незаможних фармерів по всіх країнах. Одного бідного, безробітного, без помешкання робітника, по назвиску Голінського, який поповнив "страшний злочин" тим, що наблизився до помешкання т. Юена, заарештовано й змальовано в буржуазних часописах, як найбільш небезпечний елемент для "спокою, порядку й доброго уряду" містера Бенета, виголоджуючого диктатора канадських імперіялістів.

Капіталістична преса заповідає дальші наїзди, арешти та придушення, поки "жахливих" комуністів не буде зметено з лиця непорочної канадської землі. Найдивовижніші чутки розповсюджуеться про негайний насильний переворот "святої" капіталістичної системи. Терор переляканих капіталістів не знає границь. Всі сили капіталістичної диктатури й її льокаїв мобілізовано для того, щоб зробити кінець "жменці соп-баксових промовців", як це вони називають тих людей, що посвячують себе для справи голодних безробітних і незаможних фармерів, зруйнованих капіталістичним рабівничим режімом.

Товариші! Робітники й фармері! І ви інтелектуали Канади! Такі то факти в звязку з мірами угнетення, що їх виконано проти Комуністичної Партії Канади й які є першими овочами диктатури мультімільйонера Бенета, якого робітники слушно називають Виголоджувачем-Бенетом. Такі то факти! А яке ж тло цих фактів?

В Канаді, як і в других капіталістичних країнах, панує зараз люта криза. Не зважаючи на всі пророкування капіталістів і їхніх льокаїв, ця криза з кожним наступним днем далі поглиблюється й загострюється. Безробіття охоплює в свої тиски щораз більше й більше робітників. Безпомічність і голод між сотнями тисяч незаможних фармерів погіршуються з дня на день. Щонайменше два мільйони людей в Канаді — включаючи сюди родини й залежних від підтримки безробітних та незаможних фармерів — безпосередньо терплять від наслідків кризи, спричиненої капіталістами й їхньою рабівничою системою. Чи не є це прекрасний образ "добробуту за вуглом вулиці" — одна пята частина населення Канади терпить, примирає з голоду, безпомічна, без притулку, в роспачі!

А що робить канадський уряд, уряд пануючої кляси, щоб зарадити тому роспачливому становищу працюючих мас? Він не тільки не старається облегчити це становище, але, навпаки, він робить всі намагання, щоб працюючих ще більше й більше втопити в нужді. Весь час панування уряду Бенета був одним

довгим ланцюгом нових способів і засобів вкладання нових тягарів на плечі робітників та незаможних фармерів. Відмова якої б то не було форми асекурації від безробіття; прийняття нового буджету виголоджування з метою охорони інтересів багатих та загарбання останнього шматка хліба від уст бідних; переведення безчислених зменшень заробітної плати робітників, що ще працюють; лицемірний спосіб полагоджування питань допомоги безробітним і беззахистним фармерам; плянування військових таборів увязнення для безробітних; та на завершення всього—захоплення відкритої диктатури, на яку дали міністрові Бенетові свою згоду всі буржуазні й лейборитсько-фейкерські представники в палаті послів, щоб він міг незалежно від законів та ухвал тоїж самої палати послів полагоджувати всі важливі справи населення Канади—це все є ланки того самого ланцюга.

Та не лише це! Намагання капіталістичної кляси зіпхати весь тягар кризи на плечі працюючих викликали непередбачуваний в цій країні опір з боку робітників та незаможних фармерів. Підчас останньої зими й влітку вони достаточно виявили своє бажання боротися за своє існування. Вони не бажають гинути як щурі від голоду й безпритульности. Вони висунули свої домагання до капіталістичної кляси і її представників. Вони більш, як колинебудь попередньо, демонстративно виявляли свої масові сили. Капіталістична кляса і її уряд, підтримувані так званими лейборитськими провідниками, відповіли на це всьою брутальністю капіталістичного державного апарату, розбиванням демонстрацій голодних мас, поліцайським побиттям клобами, арештуванням передових оборонців справи робітничої кляси, засудами на довгі увязнення, депортуванням "непобажаних" робітників чужинецького уродження—цих самих робітників, яких ще донедавна заманювали сюди канадські капіталісти, які для цих капіталістів створили незмірні багатства й величезні зиски.

Капіталісти видять тільки дві дороги до розвязання цеї кризи: продовжування утиску над працючими масами і війну. А щоб приготовити шлях до війни—перше всього до війни проти Радянського Союзу, де робітники й селяни будують кращу суспільну систему, без капіталістичного визиску й грабунку —опір працюючих мас мусить бути розбитий.

Комуністична Партія Канади, канадська секція Комуністичного Інтернаціоналу, єдина політична організація в цій країні, що ставить собі за завдання мобілізувати й вести на боротьбу

працюючі маси, не зважаючи на існуючі між робітниками й незаможними фармерами національні ріжниці, є нерозривною частиною канадської робітничої кляси, її боротьби й терпінь, її поражок і перемог. Не зважаючи на її недостатки й хиби, Комуністична Партія Канади, особливо підчас останніх місяців загостреної боротьби між двома клясами—пролетаріятом і буржуазією—не тільки правильно предсказувала шлях розвитку капіталістичної кризи, але й показувала єдину дорогу, якою робітнича кляса мусить йти, щоб не пропасти, а цею дорогою є енергійна й рішуча боротьба, обєднання всіх сил угнетених мас проти багатіїв, проти мільйонерів типу Бенета. Робітники й незаможні фармері постійно зростаючим числом йшли за покликом Комуністичної Партії. За це свідчить зріст організацій безробітних і незаможних фармерів, зріст впливу революційних трейд-юній і їхнього центру—Воркерс Юніті Ліг. Цей зріст революційного руху й організацій налякав буржуазію й довів її до завдання знищення Комуністичної Партії всіми засобами, силами й за всяку ціну.

Робітники й незаможні фармері Канади! Оце й є тло до арештів провідників Комуністичної Партії Канади та до розбиття її органів і інституцій!

Товариші робітники!

Виконавчий Комітет Комуністичної Партії, звертаючися до вас оцим маніфестом, заявляляє у відповідь на брутальні напади капіталістичної кляси та на люту кампанію її преси ось що:

Комуністична Партія ніколи не піддасться капіталістам. Її уряд і льокаї не можуть ніколи винищити комуністичний рух або Комуністичну Партію. Так довго, як існує буржуазне суспільство, основане на визискові й грабунку та поділене на кляси, завжди буде існувати Комуністична Партія, як провідник та авангард визискуваних мас, робітників і незаможних фармерів, бо Комуністична Партія не є якимсь відокремленим тілом в суспільстві, але є нерозривною частиною робітничої кляси.

Удар проти Комуністичної Партії Канади є ударом проти канадських робітників і незаможних фармерів!

Перед працюючими масами в Канаді в цю хвилю все більше зростаючого економічного й політичного терору капіталістичної кляси стоїть завдання злучити всі свої сили для спільної боротьби за найповнішу легальність та свободу діяльности для Комуністичної Партії. Це є частиною загальної боротьби

робітників, так само, як її частинами є боротьба за хліб для безробітних, за кращу платню й кращі умовини праці для тих робітників, що ще працюють, за повалення виголоджування між незаможними фармерами, які є жертвами капіталістичної кризи, за оборону Радянського Союзу, справжньої батьківщини угнетених працюючих мас всього світу, що переможно будує соціялізм, який єдиний остаточно може освободити все людство від нужди, спричиненої капіталістичною системою.

Клясові сили пролетаріяту ростуть навіть у самому канадському буржуазному "добробуті", не зважаючи на всі переслідування, депортації та засуджування на вязниці.

Робітники й незаможні фармері! Комуністична Партія Канади, яка не має нічогісінько, щоб скривати перед вами, яка є частиною вашої крови й вашого тіла, говорить вам правду.

Всі люті брехні буржуазних газет, всі атаки Бенетового уряду й його урядників проти Комуністичної Партії є нічо інше, як змова (фрейм-ап), сіть фальшу, удар спрямований клясовим ворогом проти робітничої кляси, вияв нещадної клясової боротьби між пролетаріятом а буржуазією.

Не дайте себе одурити буржуазією й її агентами!

Збірайте всі свої сили для могутнього протесту проти цего наступу капіталістичної кляси!

Організуйте скрізь мітінги й демонстрації:

за Комуністичною Партією;

за негайним освободженням заарештованих товаришів;

за найповнішим правом свободи слова, преси й зборів!

Продовжайте організувати з подвійною й потрійною енергією єдиний фронт робітників і незаможних фармерів, будуючи й зміцнюючи революційні юнії, Канадську Робітничу Оборончу Лігу, Друзів Радянського Союзу та Товариства Безробітних!

Вступайте в лави Комуністичної Партії!

Боріться за встановлення пролетарського мира, ладу й революційного уряду!

За негайне освободження вязнів клясової війни з лабетів буржуазії!

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ.

Ів. Вивюрський

ЗАЛІЗНА П'ЯТА БУРЖУАЗНОЇ ДИКТАТУРИ НА ГОРЛІ КАНАДСЬКОГО РОБІТНИЦТВА

Арештування т.т. Тим Бака, головного секретаря Компартії Канади, І. Бойчука, Т. Ювена, М. Голінського та других в Торонто, Сем Кара і М. Бруса в Венкувер та низку видніших товаришів по цілій країні і обвинувачення їх в належанні до незаконної організації (комуністичної партії), відзначує нову стадію в переслідуванні революційного руху в Канаді. Поліцийський терор проти нашого руху загострується вже протягом декілька років. Але нове в розвитку цього терору знаходиться в тому, що від розбивання робітничих мітінгів та демонстрацій, від масових арештувань під різними обвинуваченнями, від скажених присудів за виголошення революційних промов, розповсюдження листівок, участь в демонстраціях тощо і від поодиноких депортацій революційних робітників, канадська буржуазія перейшла вже зараз до спроби проголосити нашу партію офіціяльно нелегальною, до спроби обезголовити наш рух шляхом захвачення провідних товаришів, за чим мали б послідувати терор над усією партійною організацією, масові арештування і депортації за одну тільки приналежність до комуністичної партії, з ціллю знищити революційний рух в цій країні.

Комуністи ніколи не мали ілюзій про буржуазну "демократію", що буцім-то капіталістична кляса та її уряд дадуть нам можливість довго працювати в легальних умовинах. Ми знали і були приготовані до того, що з ростом нашого впливу серед мас, з розвитком нашої боєвої спосібности, з загостренням класової боротьби внутрі країни, буржуазний уряд Канади, як це мається по всіх капіталістичних країнах, попробує терором обезсилити і розбити наш рух. Ми знаємо ще й те, що так як це не спинило росту революційної діяльности в давній царській Росії, фашистській Італії, Болгарії, Польщі чи Китаю, так і тут ніякі переслідування не спинять розвитку комуністичного руху, хоч можуть нанести йому тимчасовий болючий удар.

Комуністична Партія бореться за це, щоби використати кожну можливість для праці, а загнання в підпілля безсумнівно дуже затруднить цю працю. Отже ми не тільки підготовляємося і вишукуємо методи праці в нових, нелегальних умовинах, але й всіми силами боремося за легальність, за всякі легальні

можливости до праці. Ми ніколи не підходимо до цього питання з фаталістичної точки зору, мовляв, "нас обов'язково заженуть в підпілля і цьому годі сперечатися, бо всьо одно нічого проти цього не вдіємо", але розвиваємо масову боротьбу за свободу слова, преси та зібрань, за легальність для революційних організацій. І не тільки розвиваємо ми цю боротьбу для того, щоби виявити реформістів, які буцім-то борються за "демократію", а водночас допомагають буржуазії проводити відкриту реакцію, не тільки для того, щоби на практиці знищити демократичні ілюзії в масах, але й для того, щоби через мобілізацію мас під проводом компартії, дійсно затримати руку буржуазії. Досвід німецької компартії, яку аж до останнього часу не могли загнати в підпілля, показує нам, що партія може вибороти для себе якщо не повну, то часткову легальність, якщо з'уміє завойовати її для себе масовою боротьбою. Для того нам треба ясно знати чому це якраз зараз буржуазія порішила остаточно поставити партію поза законом, які її пляни для подавлення революційного руху і яким способом нам треба проти цього боротися.

Чому зараз посилились репресії проти КПК.

Теперішня криза надпродукції, що розвинулася на фоні загальної після-воєнної кризи капіталізму, не тільки не минає, але неустанно поглиблюється і неймовірно загострює загальну світову кризу, що приводить до краху капіталістичної господарки в різних країнах (напр. Німеччина) і ставить на порядку дня революційні зриви в низці капіталістичних країн. Водночас в Радянському Союзі буйно розвітає ріст нового, соціялістичного суспільства. Капіталістичний світ відложив на деякий час збройний напад на СРСР (який плянувався, як це ми недавно довідались з зізнань на суді над Промпартією в Москві, на весну 1930 року), для того, щоби краще до нього підготовитися. Але дальший розвиток кризи з одної сторони, а ріст СРСР і революційного руху в капіталістичних країнах з другої, заставлять капіталістів прискорити свої приготування до контр-революційної війни проти СРСР, щоби цим способом спасти своє панування. Німеччина зараз стоїть напередодні пролетарської революції і міжнародня буржуазія поспішила через плян Гувера попробувати з одної сторони недопустити до революції, а з другої втягнути Німеччину до проти-Радянського воєнного бльоку. Немає сумніву, що війна проти СРСР — це справа найближчого майбутнього.

Канада всеціло входить до проти-Радянського воєнного бльоку. Про це ніхто не буде сперечатися, бо вся політика уряду за останніх кілька років, що знайшла свій найбільш яркий вислів в ембарго на всі Радянські продукти, явно направлена в цю сторону. У війні потрібний надійний тил, то є, щоби взагалі проводити війну, треба раніш упоратися з своїм домашним ворогом, який інакше напоготові використати умовини

створені війною, щоби задати з тилу смертельний удар пануючій клясі Канади. Таким ворогом є революційна робітнича кляса з комуністичною партією на чолі. Отже для того, щоби зробити спробу розбити твердиню всесвітньої революції — СРСР, для того, щоби заставити працюючі маси покірно приняти всі страхіття нової війни, канадська буржуазія вирішила насамперед зліквідувати комуністичну партію і задавити цілий передовий загін робітничої кляси Канади.

Та не тільки з цих міркувань знаходить канадська буржуазія необхідним зараз розбити комуністичний рух. Економічна криза вдарила жорстоко й по Канаді, так в сільському господарстві як і в індустрії. Пів мільйона робітників знаходиться зараз без праці, сотні тисяч працюють тільки по декілька днів на тиждень, сотні тисяч фармерів зруйновані. Вигляди на слідуючу зиму є такі, що й так вже невиносиме положення різко загостриться. Плян уряду Бенета для виходу з цього положення дуже простий: масові депортації недавно приїхавших чужинецьких робітників та концентраційні лагери під військовим надзором для безробітних, де вони мали б працювати за одні харчі. І не дивно, що в своїй заяві в парляменті про ці методи "облегчення" безробіття, Бенет обширно спинився на питанні задушенні комуністичної партії. Провести свою програму остаточного поневолення і призведення робітничої кляси до становища дійсних рабів, раніш /всього буржуазія мусить позбутися комуністичної партії, одиноко партії, що веде робітників до боротьби за їхні негайні домагання, що зібрала сто тисяч підписів на Законо-проєкт для Безплатної Асекурації від Безробіття на Кошт Держави, що провела бойові, масові демонстрації по цілій країні, що розгортає зараз величезну кампанію проти депортацій та проти згуртування безробітних для примусової праці в концентраційних лагерах. Раніш чим можна буде цієї осені провести в життя програму "облегчення" безробіття, буржуазний уряд Канади мусить змести зі свого шляху комуністичну партію.

Ось чому від політики розбивання мітінгів та демонстрацій і терору проти поодиноких революційних робітників, буржуазія зараз перейшла до спроби зліквідувати серце й розум робітничої кляси — комуністичну партію, як передумова для такої скаженої нагінки на робітничу клясу, яку ще досі не зазнало канадське робітництво.

Методи проведення офензиви на робітничу клясу.

Буржуазна демократія завше була й зараз є ніщо інше як диктатура капіталістичної кляси, а "народом вибраний" уряд тільки виконавчий комітет буржуазії як кляси. В цьому питанні не повинно бути в наших товаришів ніякої неясности, ніякого протиставлення диктатури демократії, бо інакше це привело б в нашій праці до капітуляції перед буржуазією. Це була демократія, що в 1923 році вислала військо проти страйкуючих майнерів в Новій Скошії, це було за ліберального уряду Кінга, що почалися перші репресії проти Компартії в 1929 році, це зараз ці самі демократичні установи проводять свою нагінку на комуністичну партію і цілу робітничу клясу. Правда, із загостренням клясової боротьби буржуазна диктатура все більше примушена скидати з себе маску демократії, все більше обнажуватися як відкрита диктатура панівної кляси. Але в Канаді капіталістична кляса настільки певно сидить в свойому сідлі, що їй ще не приходиться відкидати парляментарську форму правління, хоч загострення умовин примушує її вводити деякі зміни в цій формі, наприклад, надати необмежені права по питанні "облегчення" безробіття (через введення примусовії праці для безробітних і терору проти революційного руху) одній особі — премієрові Бенетові. В цьому кроці ми маємо сильні признаки фашизації канадського буржуазного уряду, але не фашизації всупереч демократичним установам, а фашизації, яку проводять ці самі демократичні установи за допомогою усіх трьох капіталістичних партій в парляменті: консервативної, ліберальної і лейборістської. Ми не маємо зараз в Канаді таких умовин, що буржуазія примушена була б основувати свою диктатуру на нові слої населення, або вживати проти-капіталістичної фразеольогії, що є типічним для фашизму, але ми маємо фашизацію демократичних установ зверху, що виявляється в частковому зміненні форми буржуазної диктатури.

Наряду з фашизацією держави ми маємо зараз в Канаді й започаткування дійсно фашистських загонів, що ще не набрали широкої сили і не оформились, але на яких буржуазія все більше опиратиcьме в майбутньому. Це є хуліганські загони, що нападають на робітничі демонстрації та будинки (серед українців різні "Січи" та "Стрільці"), спроба організувати подібні організації бувших жовнірів, "загони горожан" тощо, відколки від робітничих організацій, що оперують проти-капіталістичною демагогією, зв'язуючи її з шовіністичною, протичужинецькою пропагандою і т. п. Всі вони ставлять своїм найголовнішим завданням поборювати комуністичний рух.

Та головне вістря нашої боротьби за легальність повинно бути звернене проти реформістів і ліберальствуючих елементів, що допомагають проведенні буржуазної реакції, але в той же час вживають демократичні фрази, готові навіть начеб-то боротися проти терору, з ціллю недопустити дійсної боротьби проти фашизму та білого терору. В парляменті ні Ліберальна Партія ні представники Незалежної Партії Праці та Фармерської Партії не стали в опозиції до Бенетової пропозиції щодо загнання безробітних в концентраційні лагері, посилення репресій проти революційного руху та масової депортації чужороджених безробітних. Ліберали обмежились тільки тим, що вказали на небезпеку, що якщо Бенет дістане необмежені права, то це визове обурення і що краще було б провести цю саму програму під більшою маскою демократії. Лейбористи, в обличчі

їхнього лідера Вудсворта, висловились за тим, щоби не депортувати чужинецьких робітників, які поверх десять років вже в Канаді (починайте, мовляв, з меншого), а по питанні концентраційних лагерів предостерегли уряд, що введення військової адміністрації в цих лагерах може причинитися до росту більшевизму! Ця поведінка показує де стоять ліберали й реформісти, що вони всеціло допомогають диктатурі Бенета, але вони пронбують вживати опозиційної фразеольогії для того, щоби звернути боротьбу проти буржуазної реакції з шляху революційної боротьби під проводом компартії на підтримку їхньої слоз урядом. Боротися проти урядової реакції значить звести в першу чергу боротьбу проти реформістів — прислужників буржуазного уряду в рядах робітничої кляси.

Як треба боротися для завойовання легальности.

Комуністична Партія Канади вже з'уміла змобілізувати до сто тисяч робітників і бідних фармерів довкруги себе в різних кампаніях, демонстраціях тощо. Зараз, коли уряд підготовляє неслухану нову офензиву проти працюючих, коли на порядку дня стоять масові депортації робітників, загнання безробітних до примусової праці під військовим наглядом в концентраційних лагерах, коли підприємці систематично проводять знижку платні працюючим робітникам, коли сотні тисяч фармерів знаходяться в розпучливому положенні, коли тягар кризи звалює нові неймовірні страдання на плечі працюючих, коли капіталісти підготовляють нову криваву різню народів, Комуністична Партія потрібна більше чим колинебудь досі. Якщо ми з'уміємо доказати масам робітників і бідних фармерів цієї країни, на основі найзавзятішої боротьби за ці їхні інтереси, що боротьба за компартію це боротьба за всіх працюючих, якщо ми повемо ці маси на такі величаві демонстрації, до таких боїв проти терору, до такої найтіснішої спайки довкола партії, що багато раз перевисить всьо дотеперішне, якщо ми згуртуємо всі чесні елементи навіть із других слоїв населення до боротьби проти введення відкритої реакції, ми зможемо приняти визов Бенета і його поліції і створити такі умовини, що нашу партію не зможуть загнати в підпілля. Негайне завдання перед нами — розбудити й розвинути масовий рух боротьби проти замислів буржуазної диктатури, за захист комуністичної партії!

До цієї боротьби треба змобілізувати всі наші допоміжні організації, втягнути рядове членство реформістських трейдюній, де можливо й цілі льокалі, організувати всюди комітети боротьби на якнайширшій масовій базі, устроювати масові мітінги й демонстрації, засипати уряд протестами, пробувати організувати політичні страйки. Це справа вже не звичайної кампанії, що ми часто проводимо і довкола якої мобілізуємо привичну вже частину робітництва — наших близьких симпатиків. Це справа пробудження до руху цілу робітничу масу, заставити

заворушитися всьо населення, мобілізувати кожного члена партії і масових організацій приложити якнайбільше з'усилля для втягнення до боротьби відсталі слої пролетаріяту, а теж і непролетарського населення. Це справа розвитку такого масового руху, що заставивби застановитися буржуазний уряд. Партія, що після довголітньої пасивности і ізоляції від мас, з'уміла скоро після звороту на шлях масової боротьби, з честю провести кампанію за Безплатну Асекурацію від Безробіття на Кошт Держави, повинна бути спосібною виконати й це, куди важніще завдання, якщо щиро візьметься таки зараз до праці.

Окрім комітетів боротьби проти депортацій, проти загнання безробітних в концентраційні лагери, за легальність для робітничого руху, нам необхідно особливо будувати дві організації підчас цієї нашої кампанії. Поперше, нам треба всюди організувати загони Робітничої Оборони, що могли б дійсно захистити наші мітінги, демонстрації та будинки від нападів фашистських хуліганів та поліції. До цього часу ця справа у нас дуже занедбана. Подруге, нам необхідно зараз же будувати масову Канадську Оборончу Лігу, що повинна бути організаційним провідником всієї боротьби проти капіталістичного терору над революційним рухом, боротися проти кожної наруги над робітниками й бідними фармерами, морально й матеріяльно допомогати жертвам капіталістичного терору, забезпечити їх порукою, оборончими силами на суді тощо. Якщо ми правильно поведемо нашу працю зараз, то в наслідку цієї кампанії КРОЛ повинна стати масовою організацією, що нараховуватиме багато десяток тисяч членів по усій Канаді.

Підготовлення партії до нелегальности.

Водночас з проведенням завзятої боротьби за легальність, наша партія мусить підготовитися до праці в нелегальних умовинах. Вже перші досвіди, коли партійним організаціям в деяких місцевостях, особливо Торонто, прийшлося в наслідку поліційського терору перейти на пів-легальні умовини праці, показали, що наша партія не готова до цього і ми мали великий занепад в партійній праці. Якщо Бенетові удасться загнати партію в підпілля, ми не сміємо мати по усій Канаді повторення цього. Ми повинні підготовитися таки зараз до того, що як ми опинимося остаточно поза законом, наша праця в організуванні робітників до боротьби проти капіталізму буде продовжуватися недивлячись на терор. Незважаючи на зміну в умовинах праці, наша організація повинна залишитися, наскільки можна, цілою і навіть зміцненою.

Які ж головні засади праці в нелегальних умовинах? Поперше, партія має бути реорганізуваною в якнайближчому часі на маленькі групи, замісць дотеперішних подекуди й великих відділів. Малі групи кращі не тільки з точки зору охорони наших товаришів від можливих поліційських шпіонів, але й для активізації і систематичної контролі та нагляду над кожним

членом. Головно, ми мусимо організувати наші групи на підприємствах, де краще можна буде попровадити осторожну організаційну працю чим на масових зібраннях, демонстраціях тощо, де зараз ще проводиться більшість нашої діяльности, але де буде багато тяжче працювати, коли сама тільки приналежність до компартії буде каратися законом.

В підпільній партії не сміє бути розхлябаности, не сміє бути довгого "мітінгування". Тоді нам прийдеться завести ще більш сувору дисципліну і централізацію, всі директиви зверху треба буде безоговорочно проводити в життя, а на ряду з тим кожному членові треба побільшити свою активність та ініціятиву, побільшити вдесятеро свою відповідальність перед партією та робітничою клясою.

Найважливіше для партії, коли її заженуть в підпілля, є не пірвати зв'язку з масами. Комуністи мусять знайти шляхи для праці внутрі легальних організацій, мусять закріпитися в них, мусять зараз же навчитися працювати як слід в цих організаціях, мусять зараз же наладнати свої фракції в цих організаціях (а під цим зглядом ми ще досить слабі). Ми мусимо розбудовувати існуючі масові організації, закріпити їх і засновувати другі при кожній можливості, щоби удар по компартії не знищив і других організацій робітничої кляси, щоби компартія, хоч і в підпіллю, могла дальше організувати і мати близький контакт з робітничою масою, щоби вона могла надальше впливати і давати провід робітничій клясі. В першу чергу це відноситься до наших трейд-юній та опозицій в реформістських трейд-юніях, а дальше до всіх наших масових організацій.

Найголовніше зараз закріплювати й будувати нашу партію організаційно й ідеольогічно. Ми мусимо якнайскорше покінчити з різними опортуністичними тенденціями, зі стараннем деяких членів оминути тяжку клясову боротьбу тощо. Наприклад, зараз дуже поширений, навіть серед членів партії, настрій виїхати до СРСР. В теперішних умовинах, коли кожний товариш для нас потрібний і цінний, такий настрій страшно розкладаючий в партії і неможна назвати його нічим іншим як відтінком дезертирства. Нашу партію намагаються зробити нелегальною, наших кращих товаришів намагаються або посадити на довгі роки за в'язничі грати, або вислати з країни. Партія закликає кожного члена показатися гідним великого звання комуніста, подвоїти свою працю і стійко продовжати революційну роботу партії. Партія закликає усіх революційних робітників, які ще досі не вступили до її рядів, стати таки зараз членами комуністичної партії і не зважаючи на всі переслідування, вести прискореним темпом боротьбу за визволення робітничої кляси. На спробу диктатури капіталістичної кляси змести з її шляху революційний авангард робітничої кляси, ми відповімо зміцненням комуністичної партії та поширенням революційної боротьби за робітничу владу в Канаді!

І. І. Бойчук

ГОТУЙМОСЯ ДО МІЖНАРОДНЬОГО СВ'ЯТА РЕВОЛЮЦІЙНОГО ЮНАЦТВА!

Міжнародній Юнацький День, що відбудеться 8. вересня, цього року припадає в цілком інакший час чим минулими роками. По цілому капіталістичному світі умовини робітничої кляси погіршуються, криза капіталізму все більше поглиблюється, боротьба між буржуазією та пролетаріятом з кожним днем загострюється і щораз виразніше вирисовуються два ворожі табори: буржуазія зі своїми допоміжниками, соціял-зрадницькими організаціями і фашизмом з однієї сторони і робітництво в спілці з бідним фармерством, із своєю твердинею, першою соціялістичною країною в світі — СРСР, що показує їм шлях до перемоги, з другої.

В цих загострених умовинах і зростаючій клясовій боротьбі, робітнича молодь відограє чимраз більшу ролю. Буржуазія втягає молодь до індустрії, як відповідний елемент для визискування і молоді робітники відчувають кризу капіталізму до тієї самої степени, а в деяких випадках навіть і гірше, чим решта робітничої кляси. В результаті цього ми бачимо, що робітнича молодь починає бути все більш активною в революційній боротьбі по усьому світі. Тому-то зараз потрібно забезпечити робітничій молоді революційний провід більше чим колинебудь досі.

Такі ж самі умовини маємо ми й в Канаді. Ліга Комуністичної Молоді (Комсомол) Канади має зараз велике завдання: в якнайкоротшому часі змобілізувати довкола себе, на основі їхніх часткових домагань, десятки тисяч молодих індустріяльних робітників, маси бідняцько-фармерської молоді та молодих безробітних і повести їх до загальної боротьби проти пануючої кляси Канади. До цього часу ми зробили тільки перші кроки в масовій праці серед робітничою та фармерською молоддю. Під керівництвом Комуністичного Інтернаціоналу Молоді та лінії, яку випрацював останній пленум КПК, ми започаткували цю працю. Але цього ще не досить. Шестий всекраєвий з'їзд ЛКМ серйозно передискутував цю справу і намітив конкретні вказівки і пляни для майбутньої праці для того, щоби ми втримали й зміцнили наші дотеперішні досягнення і щоби нашою працею ми дійсно закріпились серед фабричної молоді.

Особливе значіння Міжнароднього Юнацького Дня цього

року мусить бути підкреслене. Перша конференція робітничої молоді, що відбулася в Стутгарті, 1907 року, визначила три головні завдання: боротьба проти імперіялістичних війн, боротьба за кращі умовини праці в індустрії і освідомлення робітничої молоді в клясовому дусі. З того часу ніколи не були ці завдання так актуальні як зараз. Тепер, коли загроза війни і нападу на Радянський Союз щораз більше виявляється, коли умовини робітничої молоді в фабриках та майнах щораз погіршується, коли терор пануючої кляси щораз більше загострюється і коли робітнича молодь шукає шляху виходу з цього — в цей час Комсомол мусить вийти наперед і дати провід.

МЮД цього року мусить бути днем коли ми змобілізуємо тисячі молодих робітників і фармерської молоді на масові, бойові демонстрації. Ми мусимо викликати робітничу молодь на вулиці для боротьби проти "ріліф" кемпів для безробітної молоді, проти депортації чужинецьких робітників урядом Бенета, проти терору над революційним рухом, проти мілітаризації молоді, проти імперіялістичної війни та за оборону СРСР. Це мусить бути день боротьби проти фашистських і соціял-зрадницьких організацій молоді та популяризації Комсомолу, як одиної організації, що веде робітничу молодь в боротьбі за її інтереси. Що більше, це має бути день, коли ми мусимо змобілізувати молодих робітників разом з усією робітничою клясою до рішучої боротьби проти спроби уряду Бенета зробити Компартію і Комсомол в Канаді нелєгальними.

МЮД — не тільки "св'ято" робітничої молоді. Це день боротьби. В кожній місцевості де ми маємо групу Комсомолу або де існують наші масові організації, мусять бути організовані в цей день бойові зібрання та демонстрації робітничої молоді. Це мають бути дійсно бойові зібрання! Вони мусять показати, що ми готові виконати ухвали Шестого З'їзду Ліги Комуністичної Молоді Канади і що ми переборемо всі труднощі та перешкоди і завоюємо більшість трудящої молоді на сторону революційної боротьби пролєтаріяту за владу.

І. В.

ВАЖЛИВІСТЬ БУДУВАННЯ ГАЗЕТИ "ВОРКЕРС ЮНІТІ" — ОРГАНУ ВЮЛ

Найголовніше завдання перед компартією сьогодні, це завоювання більшости рабітничої кляси на сторону революційної боротьби, шляхом розвитку масової боротьби за часткові економічні домагання і організування робітників в клясові юнії на місці їхньої праці, організування безробітних тощо. Комуністична партія тоді стане масовою партією і дійсно з'уміє повести працюючі масж Канади до революційної боротьби за повалення капіталізму, коли ми закріпимося на підприємствах і збудуємо масову Лігу Робітничої Єдности. Будова ВЮЛ на основі розвитку економічної боротьби робітничої кляси стоїть в центрі уваги в усій нашій праці, так в українських масових організаціях, як і в масовій праці серед загалу канадського робітництва.

Започаткування "Воркерс Юніті", органу ВЮЛ, це не тільки "ще один робітничий часопис", але подія величезної важливости для цілого революційного руху в Канаді. Від довголітньої агітації серед порівнано малих робітничих гуртків, від керівництва страйковою боротьбою тільки там, де вона уже вибухла, від загальної пропаганди про потребу організування таких трейд-юнійних організацій, що базувались би на програмі клясової боротьби, ми зараз вже перейшли до політики самостійного проводу страйків і до організування індустріяльних робітників в наші революційні трейд-юнії, підготовлення та проведення боротьби за їхні домагання, організування безробітних до боротьби за їхні потреби тощо. Ми тільки-що недавно перейшли від пропаганди до акції на економічному фронті клясової боротьби, але вже маємо деякі поважні успіхи: в декілька індустріях ми вже маємо свої юнії (напр. серед майнерів в Алберті); маємо революційні опозиції в деяких реформістських трейд-юніях; маємо поверх 15 тисяч членів в нашій організації безробітних; ВЮЛ здобув собі широку симпатію серед маси робітників, особливо через успішне проведення кампанії за зібрання сто тисяч підписів на Законопроект про Безплатну Асекурацію від Безробіття на Кошт Держави. В порівнанні з завданнями, що стоять перед нами на цьому полі, ми зробили поки-що тільки перші скромні кроки, але ці кроки вже певні і вони відзначають той факт, що ми вже маємо фунда-

мент, на якому дальше розбудовувати масовий революційний трейд-юнійний рух. Для того, щоби закріпити ці перші досягнення, щоби оформити вповні нашу працю на економічному полі і дати їй керуючу та обеднуючу силу, щоби закристалізувати широку симпатію, яку ми вже здобули в масах та щоби багато посиленим темпом поширювати нашу програму клясової боротьби серед тих широчезних мас, яких ми ще не дотронули — для цього зараз необхідно побудувати масовий, популярний, боєвий часопис на англійській мові. Таким часописом ми мусимо зробити "Воркерс Юниті", орган ВЮЛ.

Питання "Воркерс Юниті" мусить стояти на порядку дня кожної місцевої партгрупи, а далі й партфракції і наші товариші не можуть бути задоволені тільки тим, що самі продадуть декілька чисел, або зберуть декілька передплат. В партфракціях ми мусимо випрацювати пляни, щоби перше всього пояснити значіння "Воркерс Юниті" членам наших масових організацій, за допомогою цього часопису висвітлювати їм нашу загальну лінію в праці на підприємствах, чи то в реформістських трейд-юніях, наших революційних трейд-юніях, в неорганізуваних індустріях, чи серед безробітних. Ми мусимо переконати цих робітників не тільки, що вони самі повинні організуватися до ВЮЛ, чи читати "Воркерс Юниті", але кожний з них повинен стати проповідником та організатором робітників в його місці праці серед українськими робітниками, що ще не свідомі клясово та серед робітників інших національностей, особливо англійців. "Воркерс Юниті" якраз допоможе нам виконати це центральне завдання звороту, що ми зараз робимо в нашій праці.

З другої сторони ми мусимо подбати, щоби "Воркерс Юниті" став дійсним масовим провідником робітничої боротьби в кожній місцевості і тим, що ми будемо висвітлювати в ньому хід клясової боротьби в нашій місцевості, кожний крок наступу капіталістичної кляси на життєвий рівень робітників, демаскувати на конкретних випадках услуги реформістів капіталістичній клясі, давати провід робітникам на основі конкретних місцевих подій і умовин.

Найкраще привітання, яке ми можемо дати ново-появившомуся "Воркерс Юниті" — це щира, плянова праця, щоби в найближчий час перетворити його в дійсного організатора широких мас канадського пролетаріяту до боротьби проти капіталістичного ладу.

ЛИСТ ПОЛІТБЮРА КПК ДО ПАРТФРАКЦІЇ ВСЕКАНАДСЬКОГО З'ЇЗДУ ТУРФДІМ

Дорогі Товариші!

Політичне Бюро посилає найщиріше привітання партійній фракції з'їзду ТУРФДім і від імені цілої партійної організації закликає Вас рішучо проводити політичну лінію партії, приняту на останньому поширеному пленумі Центрального Комітету КПК.

Резолюції пленуму ясно вказують на завдання, що стоять перед нашою партією в теперішньому періоді кризи і масової нужди. Всі ці резолюції становлять основу, на якій праця нашої партії і допоміжних масових організацій повинна базуватися. В них виложені найважливіщі політичні та організаційні завдання, що стоять перед нами. Ці резолюції є не тільки для того, щоби керувати діяльністю наших членів, але вони існують і для того, щоби дати провід безпартійним робітникам, які підтримують партію, особливо тих, що знаходяться в масових організаціях, таких як ТУРФДім. Резолюція пленуму по "Праці в масових організаціях" була принята пленумом після багатьох прикрих досвідів, щоби оформити провідну лінію для праці наших партійних товаришів в цих організаціях і вона повинна стати основою праці для фракції з'їзду. Заява ЦВК ТУРФДім доказує, що провідні товариші розуміють потребу звороту і зараз проводять правильну політику.

I

В цьому листі немає потреби детально описувати світову кризу капіталізму і кризу в Канаді, ані подрібно описувати блестячі досягнення соціялістичного будівництва в СРСР. Вистарчить сказати, що криза світового капіталізму і криза в Канаді ставлять перед усіми комуністичними партіями ще більші обовязки чим колинебудь досі, ставлять перед кожним щирим революційним робітником відповідальність подвоїти свою працю та активність, старатись всіми можливими способами будувати партію і перетворити її на дійсного та необхідного провідника робітничих боїв, перемогти всі слабости і вияви "правих" та "лівацьких" помилок за посередництвом нещадної самокритики, створюючи можливість завоювати робітничу клясу для комунізму.

Наша партія зробила великий поступ в цьому напрямку за недавний період часу, але наші слабости ще більш яркі чим наші досягнення. Ми не можемо сказати, що партія використала

всі ті можливості для праці, які нам дає теперішній період. Ми не можемо сказати, що ми дійсно поступаємо, як організатори і провідники робітників та бідняцьких фармерів в кожній ситуації. Великі частини населення, наприклад, французькі канадійці, ще залишаються для нас чужими. Великі і важні індустріяльні центри та дистрикти, як південне Онтеріо, Квебек і Нова Скошія, ще не мають дійсної партійної або ЛРЄ організації. Наша партія, не дивлячись на всі наші досягнення, все ще є сектанською організацією, відокремлена від рішаючих мас канадського робітництва. Ліга Робітничої Єдности, Комсомол, КРОЛ і недавно зорганізована Друзі Радянського Союзу — покищо малі групи і ізольовані від мас. Наша партія ще не встигла дійти до мас, зацікавити їх в нашій праці, одушевити їх нашою програмою і звербувати їх в наші ряди. Наша партія ще слаба і не знає вміло працювати. Організаційна розхлябаність все ще паралізує нас. Наша програма, ми можемо сказати, є правильна і наша політика відбиває потреби робітників. Але метод аплікації нашої політики ще не цілком правильний. Бракує ще у нас також й ефективного провідництва.

Пленум партії зрузумів ці слабости і виявив їх в дусі самокритики. Він дав нам ключ, за допомогою якого ми переможемо ці слабости. Це є: "обличчям до масової праці". Це значить, вкоротці, що партія мусить провадити працю серед мас, щоби завоювати їх для боротьби. Не досить говорити тільки, що робітники готові до боротьби. Це саме й було-б опортунізмом. Щоби завоювати провід, ми мусимо звернутися обличчям до мас, взятися насамперед до організування їх, винайти всі можливості зорганізувати хоч би й найменші групи робітників, проникнути у фабрики та майни, щоби можна організувати робітників до боротьби. Це значить, що партія через свої допомогові організації мусить стати провідником економічних боїв робітництва, не чекаючи щоб заняти провід в стихійних страйках, але започаткувати і поширювати їх, де це відповідно. Комінтерн і Профінтерн поставили основним завданням перед нашою партією організування контр-наступу проти офензиви, яку проводять капіталісти з метою зменшення заробітньої платні. Ця контр-офензива, ці економічні бої, не можуть бути проведені без організації. Цією організацією є Ліга Робітничої Єдности. Будувати Лігу Робітничої Єдности — це завдання наших партійних членів та наших симпатиків в масових організаціях.

II

В цій праці масові мовні організації відограють рішаючу ролю. Це особливо правдиво в відношенні до українських масових організацій з тої причини, що українські робітники становлять третю найбільшу національну групу в Канаді, одну з основних і важну частину робітників в індустрії, особливо в тяжких індустріях, а теж і бідняцького фармерства. Боротьба, яка мала місце в минулому між партійним проводом і про-

відними партійними товаришами в українських та фінляндських масових організаціях, в дійсності мала своїм центром якраз цю найважнішу проблему: як звернути масові мовні організації від сектантськи-ізольованих, національних угрупувань до організацій, що беруть провідну і активну участь в загальному житті робітничої кляси Канади. Історія цієї боротьби Вам знана, помилки з обох сторін теж є загально відомі. Положення було так загострене, що на останньому засіданні фракції тільки малий відсоток голосів делегатів був відданий за листом Політбюра і створилася серйозна відкольницька ситуація. Оце ми перемогли. Провідні товариші за допомогою Комінтерну признали свою помилку. Лист Комінтерну, адресований до українських членів партії ясно і безперечно з'ясував лінію, яку мусить проводити ТУРФДім та його афілійовані організації. Небезпеку росколу оминено і резолюція партійного пленуму була принята одноголосно, і не тільки це, але після пленуму з усіх боків можна бачити щире старання провести на практиці зворот до масової праці, перемогти всі вияви сектантства та федералізму. Це видно з зовсім нового тону в праці, яку проводить ТУРФДім. Між досягненнями треба зазначити: провід Всекраєвого Партфракційного Бюра; поліпшення преси ТУРФДім та її правильна політика; масові кампанії партії та ЛРЄ, в яких ТУРФДім брало провідну участь (ЛРЄ законопроект про безплатне забезпечення від безробіття, пресові кампанії, вербункові кампанії, тощо); видавання "За Більшовизацію"; здорові відносини між Політбюром і провідними товаришами; організаційна праця поміж робітниками й фармерами (ЛРЄ та ЛФЄ); організування ТОДОВИРНАЗУ; масові кампанії за вербуванням членів до ТУРФДім; делегація до Радянської України; вкоротці, весь дух і тон праці в ТУРФДім перемінився в напрямку до тієї лінії, що її положено Комінтерном та партійним пленумом.

Ніхто не може твердити, що вже всі хиби усунені. Ми певні, що й товариші з фракції з цим згідні. Політична лінія ще не зовсім зрозуміла рядовому членству партії та ТУРФДім. Менші відділи ще не зробили звороту. Право-опортуністичні тенденції та опортуністичні ухилювання ще виявляються; яркими прикладами цього була акція Лашінських товаришів, коли вони відмовилися післати делегатів на партійну організаційну конференцію, бо це перешкодило б було пробі; капітуляція Ошавських товаришів перед пропагандою "респектабельности", яку провадив місцевий реформіст "Еді Мекдоналд" та зведення ЛРЄ до однієї тільки праці серед безробітних в Ошаві; сильні тенденції опортуністичних ухилювань, які виявлено в теперішніх труднощах в звязку з лайсенсом на торонтонську салю. Ми не подаємо ці приклади в дусі доганної критики, але тому, що Політбюро є певне, що товариші з фракції нарівні з нами бажають направити помилки. Здоровою признакою є теж і те, що хиби місцевих організацій критикуються місцевими товаришами. (Подія на Перше Травня в Сейнт Кетринс і критика робкора в "Українських Робітничих Вістях" є образцем цього

і показує зразок дійсно більшовицької самокритики). Ніхто з нас не думав, що зворот має бути механічним; це проти духа ухвал партійного пленуму. Зворот — це процес, це розвиток, через який зроблені помилки виправляється і вживається як науку для майбутньої праці. Якщо це стремління за правильним розвитком продовжиться, Політбюро є переконане, що ТУРФДім дійсно виповнить завдання поставлені партією. Недостатки та помилки ТУРФДім не особливі тільки для наших українських товаришів, вони існують, а то навіть ще в гострішій формі, в нашій партійній організації вцілости і в других мовних організаціях. Але зворот робиться, повільно але певно, і ми можемо зазначити левне поліпшення в останніх кількох місяцях.

III

Ми зараз переходимо до негайних завдань, що стоять перед ТУРФДім і які наша фракція і ТУРФДім повинні передискутувати. Це є головно завдання партії вцілості. Але деякі з них лежать в обсягу одного тільки ТУРФДім і як такі повинні отримати спеціяльну увагу.

а) Як резолюція по питанню праці в масових мовних організаціях, принята на пленумі, вказує, основним завданням перед ТУРФДім є взятися до праці, щоби всіми своїми силами брати повну участь в організуванні Ліги Робітничої Єдности для того, аби партія стала провідником в економічних боях. Українські робітники мусять бути організовані в революційні трейд-юнії, революційні опозиції та індустріяльні групи Ліги Робітничої Єдности. Силою, що це виконає, є ТУРФДім, керований нашою партією через її фракції. Це мусить бути поставлене на першому місці порядку дня з'їзду. Українські робітники працюють великим числом в майнах, в залізнодорожній індустрії, в будівельній індустрії та в конструкційних і лісових кемпах. Вони становлять велике число безробітних. Вони є й серед агрікультурних робітників (наймитів). В усіх цих індустріях, в звязку з кампаніями ЛРЄ та трейд-юніями афілійованими до ЛРЄ, ТУРФДім мусить занятися завданням організувати робітників. Відділи ТУРФДім повинні взяти провідну участь в формуванні організацій безробітних. Справа організації робітників мусить бути на порядку дня кожного відділу ТУРФДім.

б) Відділи ТУРФДім, особливо фармерські відділи, можуть дуже багато допомогти організації Ліги Фармерської Єдности. Вже багато зроблено на цьому полі і контакти, які ми встановили в східній Канаді, пороблено групами українських фармерів через ТУРФДім і його організаторів. Поліпшення в "Фармерському Житті" допомогло нам в цій праці; допомога в організуванні ЛФЄ підчас конференції минулої зими була дійсним досягненням. Допомога дана "Форов" уможливила вдержання цього часопису при житті підчас критичного періоду. Фармерські відділи ТУРФДім повинні стати організаторами ЛФЄ і гля-

діти на програму акції ЛФЄ, як на їх власну програму діяльності.

в) ТУРФДім має важливіше завдання поборювати українських білогвардійців і фашистів в Канаді. Протягом кількох років ТУРФДім проводить цю роботу, але вона мусить бути посилена з огляду на ріст білогвардійської та фашистської пропаганди. Ці люди рекрутують своїх членів зпоміж робітників та бідних фармерів. Членство таких організацій як "Просвіта", хоч воно є під проводом дрібнобуржуазних елементів, складається головно з робітників. У цій праці позначилося велике оживлення через побудування ТОДОВИРНАЗУ і є виглядди, що ця організація стане одним з найсильніших чинників в проти-фашистській праці між українськими робітниками. ТОДОВИРНАЗУ, як це слушно вказало Бюро Партійної Фракції, не повинно залишитися обмеженим тільки до бувших учасників української армії. Воно має стати масовим рухом, охоплюючим всі елементи співчуваючі визвольному рухові на Західній Україні і мусить організувати й тих робітників і фармерів, що не є членами ТУРФДім.

г) Рекрутаційні кампанії ТУРФДім мусять бути значно поширені. ТУРФДім мусить поставити своєю ціллю ще бáгато разів побільшити своє членство. Всі перешкоди, як ось членські вкладки, які трудно платити підчас масового безробіття і півбезробіття, повинні бути усунені. Політичне Бюро ставить перед фракцією справу спеціяльних застережень щодо членських внесків і рекомендує, щоби вся ця справа була передискутована фракцією. Ми мусимо приложити всіх старань, щоб побільшити активність членства і розвинути нові кадри із безпартійних робітників, які брали б провідну участь в праці ТУРФДім. Існує тенденція, як указано в резолюції пленуму, застерегти провідні позиції за партійними членами. Цієї тенденції треба остерігатися. Вплив партії не повинен бути проводжений механічно і через затримування становищ, але має бути оснований на довірю робітників. ТУРФДім має обовязок в найближчому періоді старатися всіми засобами побільшити свою силу, розвинути нові форми діяльности, привчити робітників до відповідальної праці і розбудувати ТУРФДім в могутню масову організацію.

д) Організування жінок-робітниць стоїть перед партією вцілому як велика проблема. Наша праця серед робітниць слаба і спорадична (не стала). Політичне Бюро бере на себе більшу долю відповідальности за такий стан річей. Негайне завдання цілої партії підприняти кроки, щоби поширити свою діяльність на це поле праці. Жіноча Секція ТУРФДім, хоч вона зробила деякий прогрес, не була достаточно втягнена до загальної боротьби жінок-робітниць. Жінсекція повинна не тільки працювати для ТУРФДім, але мусить бути втягнена до кампаній ЛРЄ серед жінок робітничої кляси, до організування неорганізованих та безробітних жінок. Вона мусить взяти участь в загальній боротьбі проти дорожнечі життя, разом з ЛРЄ

і всіми другими боєвими групами жінок-робітниць; вона повинна бути афілійованою до ЛРЄ, а її відділи зробитися активними відділами місцевих рад (кавнсилс) ЛРЄ де такі існують. Вона мусить брати участь в революційних кампаніях, особливо 1. серпня та в кампанії 16. серпня проти реформістських жіночих конференцій. Хоч "Робітниця" багато поліпшилася, вона не доходить ще до мас українських жінок-робітниць. Треба підприняти кроки, щоби зробити з цього журналу масовий орган, а також необхідно розвинути жінку на її редакторку.

е) Незадовільне положення в Секції Молоді робить необхідним для всекраєвої партійної фракції і ТУРФДім вцілому давати на майбутне більше прямої допомоги Секції Молоді, як це було досі. Тенденції що існують в деяких відділах ТУРФДім, а теж в деяких партійних та комсомольських тілах, щоби ліквідувати Секцію Молоді, мусять бути всеціло поборювані. В революційному русі є певне місце для Секції Молоді, але завдяки неправильним методам праці, сектантським формам діяльности і неправильній організаційній структурі, Секція Молоді не тільки не розвинулась, але навіть втратила членів в деяких дистриктах.

За допомогою ЦК Комсомолу всекраєва фракція Секції Молоді почала робити зворот в своїй праці. Всекраєва фракція мусить керувати цією діяльністю і допомагати проводові Секції Молоді в переведенні звороту в організації, у втягненні імігрантської робітничої молоді і в одночасному розвиткові таких форм діяльности, що відповідали б потребам української молоді родженій в Канаді. Спортова праця повинна стати важним чинником в розвитку Секції Молоді, а культурна діяльність, музика, хори тощо, повинні бути більш канадського характеру, як зараз. Тільки через організування функціонуючих комсомольських фракцій буде можливо провести цей зворот і зв'язати культурну працю в Секції Молоді з загальною діяльністю втягування членства Секції Молоді до боїв робітничої молоді. Партійна фракція повинна допомогти в тому, щоб давати цим фракціям потрібне керівництво та провід.

Теперішня одно-відділова структура Секції Молоді повинна бути змінена на дві секції — дитячу частину та секцію молоді. Секція Молоді має концентрувати свою активність поміж робітничою молоддю від 15 до 23-ох років життя, а дитяча секція, з спеціяльним департаментом в центрі, що керуватиме її працею, повинна працювати в близькій кооперації із дитячим бюром комсомолу, виробивши пляни для спільної діяльности з юними піонерами.

Не досить було втягнено в ряди комсомолу із українських масових організацій шкільної та робітничої молоді. Ця праця має бути усистематизована, щоби постійний наплив українських молодих робітників, підготовлених в цих масових організаціях, був завербований до рядів комсомолу.

е) Внутрішне життя ТУРФДім незадовільне, хоч ми маємо в ньому деяке поліпшення (організація лекцій, тощо). Це внутрішне життя мусить набрати більш освітньої форми, а щоденна рутина організації повинна бути відложена на задній плян. Політичне Бюро партії по цьому питанні повинно теж занятися самокритикою. Ми не достачали матеріялів для освітньої праці в масових мовних організаціях. Треба признати, що українські товариші старалися наладнати цю працю, але на майбутне партійна організація мусить більше кооперувати зі всекраєвими комітетами ТУРФДім. Одне з найважливіших завдань в найближчому періоді часу — підготовити активних працівників ТУРФДім під зглядом науки марксизму-ленінізму для того, щоби підняти їх рівень знання, а також для створення кращої можливості рекрутування робітників до партії.

ж) Як це було признано Політичним Бюром підчас недавної дискусії над звітом т. Поповича, найбільша слабість в відносинах між партією та ТУРФДім знаходиться в дистриктових та місцевих організаціях партії і ТУРФДім. Хоч тісні відносини навязано між центральними апаратами, цього не можна сказати про нищі органи партії. Цей стан річей настільки поганий, що в деяких випадках (наприклад у Вест Торонто) партійна частина працювала не як частина партії, але тільки як фракція в відділі ТУРФДім. В других місцевостях можна, безсумнівно, теж стрінути подібний стан річей. Дистриктові та місцеві комітети партії не наглядають за працею дистриктових та місцевих фракцій в ТУРФДім. З цим треба покінчити. Партійна фракція на з'їзді мусить признати, що обовязком фракції в своїх місцевостях є натискати на цей нагляд, через постійні звіти і старання звертати на свою працю увагу партійних комітетів. Зі своєї сторони, Політичне Бюро через свій організаційний департамент старається, щоб дистриктові та місцеві партійні комітети направили цей недостаток і регулярно наглядали за фракційною працею в масових організаціях.

Взагалі, принципи фракційної праці зараз багато краще зрозумілі, як це було раніше. Лист Комінтерну та резолюція партійного пленуму з особливою ясністю визначили правила відносин між партією та масовими організаціями. Ця частина резолюції партійного пленуму повина бути прочитана на фракції з'їзду, щоби товариші могли скористати від загального розгляду цієї справи.

Провід, який давало Всекраєве Партфракційне Бюро партійним фракціям був задовольняючий. Але цього не можна сказати про відгукування партійних фракцій на домагання Всекраєвого Бюра за звітами. Перед нами ще стоїть завдання переконати місцеві фракції в необхідності найтіснішої співпраці та звідомлень Всекраєвому Партійному Фракційному Бюрові.

з) ТУРФДім мусить взяти велику участь в будуванні масових допоміжних організацій, як КРОЛ, Міжробпом та Друзі Радянського Союзу. Для всіх ясно, що завдяки кращій фракційній праці та яснішій політичній лінії в останніх часах більше уваги присвячено будові цих організацій. Всі вони мають видатне місце в клясовій боротьбі. КРОЛ зараз потрібна біль-

ше чим колинебудь як средство мобілізації робітників для оборони своєї кляси перед нападами капіталістичної держави. Терор в Канаді та люта політика уряду Бенета, спрямована на депортацію чужинецьких робітників до фашистських країн, подвоюють потребу посилення КРОЛ. Організація Міжнародної Робітничої Допомоги потрібна підчас страйкової боротьби, щоби поширити вплив страйку, мобілізувати співчуття для страйкуючих робітників і зробити можливим для робітників продовжати свою боротьбу через постачання допомогових средств. Друзі Радянського Союзу має, можливо, ще більші можливості для розвитку від других, з огляду на велике зацікавлення викликане досягненнями п'ятирічного пляну та атаками проти СРСР. Ці організації дуже цінні для нас і вони повинні отримати льояльну підтримку від українських робітників та бідних фармерів.

к) На порядку дня стоять масові депортації. Ради оборони робітників чужинецького уродження мають бути основані для мобілізації робітників проти цієї лютої політики. Політичне Бюро приймає критику за те, що воно не дало конкретних директив для цієї роботи і не популяризувало потреби таких рад. На майбутнє цього не буде. Але зараз ТУРФДім та другі масові мовні організації мають завдання мобілізувати маси на оборону робітників чужинецького уродження. Завданням партії буде поширити цей рух поміж туземними робітниками і розвинути масовий рух протесту проти цих акцій. Як средство протесту, як средство боротьби за продовженням легальности, як метод оборони наших рядів перед нападом капіталістичної держави, будування КРОЛ і рад оборони робітників чужинецького уродження є необхідним обов'язком для кожного бойового робітника. Політичне Бюро має за завдання зараз же опрацювати детально це питання і започаткувати дійсну кампанію в цьому напрямку.

IV

Товариші! Перед нами стоять більші бої, як колинебудь досі. Криза поглиблюється і є вигляди на те, що надходяча зима буде страшною для працюючих цієї країни. Небезпека війни й імперіялістиного нападу на СРСР рішуче вимагають від нас тішного спаяння наших лав і поліпшення нашої праці. Немає місця федералізмові та сектантству між нами. Залишки цієї опортуністичної хвороби мусять бути викоренені через постійну самокритику і вивчення усіх наших слабостей. Небезпека "справа", пасивність і недостаток віри в здатність робітників до боротьби мусять бути поборювані де тільки вона виявляється. Тільки тоді як ми постійно будемо чуйними і будемо поборювати ці реакційні впливи, зможемо виконати ці історичні завдання, що ми на себе приняли.

Як виявлення початку звороту, демонстрації проти імперіялістичної війни та в обороні СРСР, що відбудуться 1. серпня,

мають бути найбільші в історії канадського робітничого руху. Ми закликаємо товаришів делегатів вернутися до своїх місцевостей переконаними вповні в правильності нашої політики, зрозумівши краще завдання, що стоять перед нами, і вирішивши зробити ТУРФДім та його допоміжні організації опорою соціялізму в Канаді.

З комуністичним привітанням,

Політичне Бюро
Комуністичної Партії Канади.

КАНАДСЬКА РОБІТНИЧА ОБОРОНЧА ЛІГА ЗАКЛИКАЄ ВАС, ТОВАРИШІ РОБІТНИКИ И ФАРМЕРІ, ОРГАНІЗУВАТИ КОНТР-НАСТУП.

(Уривок із відозви Всекраєвого Виконкому КРОЛ від 15 серпня, 1931 року.)

Втягайте до виповнення своїх планів усі організації робітничої кляси, які тільки можливо, а теж і всіх співчуваючих буржуазних елементів!

Організуйте де тільки можливо конференції спільного фронту довкруги КРОЛ, на якнайширшій базі, щоби керувати і проводити цю боротьбу в вашій місцевості!

В салях, на вулицях, усюди організуйте масові мітінги протесту!

Організуйте масові демонстрації, де тільки можливо!

Перенесіть боротьбу в шапи, організуйте зібрання у фабричних воріт.

Видрукуйте листівки і розповсюджуйте їх по шапах і всюди!

Виготовте резолюції протесту проти цієї нагінки на Комуністичну Партію і канадську робітничу клясу. Домагайтеся звільнення арештуваних товаришів. Посилайте ці резолюції до трейд-юній, робітничих жіночих організацій, політичних партій, масових організацій тощо!

По приняттю посилайте ці резолюції на адреси:

Hon. Attorney-General Price,
Queens Park,
Toronto, Ontario

Hon. Hugh Guthrie,
Minister of Justice,
Ottawa, Ontario

РЕЗОЛЮЦІЯ ФРАКЦІЇ КПК Й ЛКМ З'ЇЗДІВ УКРАЇНСЬКИХ МАСОВИХ ОРГАНАЗАЦІЙ

(Ухвалена по прочитанню й приняттю листа Політбюра КПК та на доповіді т.т. С. Кара і М. Поповича та співдоповіді т.т. Л. Моріса і Н. Фріда)

Вислухавши листа Політбюра партії й доповіді та співдоповіді представників Політбюра партії, Всекраєвого Партфракційного Бюра УРМО й Політбюра ЛКМ та передискутувавши їх, фракція КПК й ЛКМ з'їздів українських масових організацій однодушно приймає листа Політбюра та доповіді й співдоповіді представників партії й ЛКМ. Сьогорічна фракція засуджує становище, яка заняла фракція партії й ЛКМ підчас з'їздів 1930 р., не принявши листа Політбюра партії й ухваливши протиставлену йому свою резолюцію, ламаючи таким чином партійну дисципліну й обстоюючи свою опортуністичну й федералістичну позицію. Фракція заявляє свою готовість і незломну постанову виконати визначені партією для партійних членів в українських масових організаціях завдання, виконуючи одночасно разом з усією партією всю загально партійну працю, будуючи її й здобуваючи для неї вплив на працюючі маси з метою зробити її непереможним провідником робітничої кляси.

Фракція КПК й ЛКМ з'їздів українських масових організацій погоджується як з відзначенням досягнень партії в праці між масами українських робітників та бідняцького фармерства, так із слушною критикою виявлених в цій праці недостатків. Дискусія на засіданнях фракції підтвердила правильність поданої в листі Політбюра оцінки. Вона виявила, що в багатьох місцевостях наші масові організації роблять зворот навіть дуже успішно і під керівництвом партії стають осередками навіть для організування мас робітників і незаможних фармерів інших національностей. Але одночасно вона теж виявила, що є ще чимало місцевостей, яких зворот ще й досі не охопив, або ж тільки їх торкнувся. Фракція свідома того, що зворот тільки-що почався і далеко ще неповно виконаний; що на шляху цього звороту є ще й будуть нові великі перешкоди, які необхідно перебороти. Існують ще навіть серед партійного українського членства, а ще більше серед членства масових організацій значні залишки опортуністичної пасивности, федералізму, нахилу до національного відокремлення й легалізму. Зрушені зворотом з основ їхньої шкідницької діяльности праві й ліві опортуністичні елементи, прикриваючись всякими способами, намагаються й будуть намагатися розкладати наші старання в масових організаціях, відвертаючи увагу членства від них всякими чварами, склоками, наклепами тощо, щоб гальмувати наш зворот. Дальше переведення звороту ще ясніше визначить ці елементи, що можуть вийти на відкриту боротьбу проти нього. Тому фракція визнає за необхідне продовжати надалі ідеольогічну розяснювальну кампанію, ще більше посилити працю задля переведення звороту й прискорити його темпи, консолідуючи старі й нові кадри довкола лінії й завдань партії. Фракція однодушно прирікає боротися з усім, що буде стояти на дорозі повного виконання звороту й втягнення не тільки усього членства українських масових робітниче-фармерських організацій, але й широкі маси українських робітників та незаможних фармерів до масової революційної праці, до загального фронту революційної боротьби робітничої кляси Канади.

М. Попович

ПІДСУМОК НАРАД З'ЇЗДОВОЇ ПАРТФРАКЦІЇ

На більш як двісті делегатів на всекраєві з'їзди українських робітниче-фармерських масових організацій — ТУРФДім і його секцій жіночої й молоді, РЗТ і ТОДОВИРНАЗУ — цього року було 106 партійців і 19 комсомольців (разом 125). Відсоток партійців, за передз'їздовим настановленням партії, зменшився, в порівнанні з минулими з'їздами, в користь безпартійних делегатів. Як серед партійців так серед безпартійних дуже значно збільшився відсоток нових делегатів, що ще ніколи перед тим не бували на з'їздах наших масових організацій, а між ними дуже значний відсоток нововидвигнутих активістів. Між партійцями було девять фармерів. Жінок партійних й комсомолок було вісімнацять. З усього числа партійних і комсомольських делегатів було тільки десять товаришів, що відтягнені від виробництва і працюють зараз на партійній роботі, головним чином як організатори партії й масових організацій, десять товаришів, що працюють для партії й масових організацій в офісах (редактори, секретарі тощо), вісім вчителів дитячих шкіл ТУРФДім і чотири учні (ЛКМ).

Наради з'їздової партфракції, в якій весь час брали участь на рівних правах і комсомольці, відбувалися цілий день дванацятого липня, попереджаючи всі з'їзди, а також між сесіями з'їздів масових організацій. Найважливішими справами на нарадах партфракції були лист Політбюра КПК, доповіді представника Політбюра (т. С. Кара) й секретаря Всекраєвого Партфракційного Бюра УРМО (т. М. Поповича), співдоповіді члена Політбюра (т. Л. Моріса) і Політбюра ЛКМ (т. Н. Фріда), з'їздові тези, проекти, резолюції тощо, й склад центральних комітетів масових організацій.

Вияснюючи теперішне становище партії й її загальної роботи, включаючи сюди й працю в масових організаціях, відзначаючи значні досягнення партії від часу останнього партійного пленуму, особливо ж досягнення в її праці в українських масових організаціях, в листі Політбюра, а ще більше в доповідях та дискусії звернено увагу на недостатки, від яких терпить праця партії та на необхідність на багато разів збільшити старання для повного виконання звороту в напрямі масової революційної праці, до втягнення якнайширших мас робітників та зруйнованого кризою бідняцького фармерства у загальний фронт революційної боротьби робітничої кляси Канади. Біяьшовицька конструктивна самокритика була основою перевірки всьої праці партфракцій. Однодушно засуджено становище, що його заняла з'їздова партфракція в 1930 році, відкинувши лист Політбюра й принявши протиставлену йому свою резолюцію. В звязку з цим добре вияснено значіння цеї дуже небезпечної помилки. Листа Політичного Бюра й доповіді, після вичерпуючої дискусії, прийнято однодушно. Ухвалено теж однодушно резолюцію, в якій з'їздова партфракція **"...визнає за необхідне продовжати надалі ідеольогічну розяснювальну кампанію, ще більше посилити працю задля переведення звороту й прискорити його темпи, консолідуючи старі й нові кадри довкола лінії й завдань партії".** А далі **"... приймає боротися з усім, що буде стояти на дорозі повного виконання звороту й втягнення не тільки усього членства українських масових робітничо-фармерських організацій, але й широкі маси українських робітників та незаможних фармерів до масової революційної праці, до загального фронту революційної боротьби робітничої кляси Канади".** Партфракція **"... заявляє свою готовість і незломну постанову виконати визначені партією для партійних членів в українських масових організаціях завдання, виконуючи одночасно разом з усією партією всю загально партійну працю, будуючи її й здобуваючи для ньої вплив на працюючі маси з метою зробити її непереможним провідником робітничої кляси Канади".**

Незвичайно додатньою чертою дискусій на засіданнях з'їздової партфракції було те, що в них брало участь більш як половина присутніх делегатів і делегаток, а між ними дуже річево виступали парівняно нові члени як масових організацій так і партії. Визнаючи правильність відзначених в листі Політбюра та доповідях поліпшень у звязках між провідними тілами партії й масових організацій, в дискусії виявлено великі недостатки в звязках між місцевими партфракціями та льокальними комітетами партії. Розглядаючи досягнення в будуванні революційного трейд-юнійного руху та розгортанні праці самих масових організацій, в дискусії виявлювано ті величезні можливості, яких досі ще не використано. Відзначаючи наплив нового бойового елементу до масових організацій і до партії, в дискусії виявлено одночасно, які величезні потенційні революційні сили між робітниками й незаможними фармерами ще не охоплені, а то й не затронуті нашим рухом. Дистрикт за дистриктом, місцевість за місцевістю були розглядані з точки зору можливості розгорнення партійної праці у всіх її ділянках, з метою поліпшити її й посилити в майбутньому.

Найбільше уваги присвячено питанням консолідації й зміненню сил партії і праці партфракцій й будуванню революційного трейд-юнійного руху та його осередку — Воркерс Юніті Ліг. На слідуючому місці поставлено справу розбудови масових організацій. В звязку з цим такі справи, як необхідність побороти занедбання й ліквідаторські тенденції у відношенні до Секції Молоді ТУРФДім, необхідність зміни побудови СМ й розгорнення її діяльности комсомольських осередків в СМ, занедбання праці в Жіночій Секції ТУРФДім, недооцінка ТОДОВИРНАЗУ на заході Канади і т. п., дискутовано дуже широко й запропоновано чимало добрих порад, що ними треба буде скористуватися в майбутньому для поліпшення праці в масових організаціях. З метою облегчити вступ ширших мас робітників і незаможних фармерів до масових організацій, запропоновано з'їздові ТУРФДім зменшити вступну вкладку з $5.00 на $1.00, а для жінок з одного долара на пятьдесять центів; конвенції РЗТ запропоновано залишити пропозицію встановлення вкладки $1.50, що включала б всі оплати й передплату на часопис "УРВ", а дати всі можливі полекші тим робітникам й незаможним фармерам, що залишаються зараз без праці, аби їх втримати в організації, а то й здобути тисячі нових членів. В цьому напрямі й були проведені відповідні ухвали як на з'їзді ТУРФДім, так і на конвенції РЗТ.

Цей коротенький підсумок не дає можливості торкнутися ширше всіх справ та питань, що їх обговорювано на нарадах партфракції. Їх доведеться ширше обговорити й зокрема розяснювати в наступних числах журналу. Але необхідно згадати, що настановлення партії виконано навіть і в звязку з пропонуванням до центральних зарядів масових організацій нових, видвигнених з низів бойових робітників. В центральні заряди запропоновано видвигнути якнайбільше нових товаришів і товаришок. За проводом партфракції з'їзди масових організацій повибирали до кожного центрального комітету тільки по двох або трьох старих членів, щоб могли навчити нових товаришів працювати, а решту обрано з самих нових, рядових членів, що виявилися своєю працею добрими активістами в організаціях.

Сьорічні з'їздові партфракції, а за ньою й з'їзди масових організацій, що були оживлені здоровим бойовим настроєм делегатів, оголосили себе ударними й ми маємо повне право надіятися, що не лише їхні ухвали виявлять ударний характер, але що за ними піде й ударна праця, як самих делегатів, так і всього членства на зміцнення комуністичного руху в Канаді.

А. Лозовський

КОНТРНАСТУП ПРОЛЕТАРІЯТУ

Клясова боротьба на даному етапі особливо позначається шаленим **наступом буржуазії** на елементарні здобутки робітників та **контрнаступом пролетаріяту, правда, на окремих ділянках.**

Розподіл сил тепер кристалічно ясний: **підприємці, "соціялістичні" партії, реформістські профспілки й буржуазні держави** — з одного боку, **секції Комінтерну і Профінтерну та маси, що йдуть за ними,** — з другого.

Основне стратегічне завдання, що стоїть тепер перед секціями Комінтерну, це — з'ясувати кожному пролетареві оцей розподіл сил, з'ясувати кожному пролетареві на основі повсякденної боротьби страйколомську ролю соціял-демократії та реформістських профспілок і вирвати маси організованих і неорганізованих робітників з-під впливу нашого найбільшого ворога серед робітничої кляси — соціял-демократії.

Щоб розв'язати це основне стратегічне завдання, ми повинні здати собі справу з того, де найвразливіше місце міжнароднього реформізму; інакше казавши, на якій основі можна найкраще на даному етапі змобілізувати робітників проти єдиного фронту буржуазної держави, підприємців і соціял-фашизму.

Тепер буржуазія наступає на робітничу клясу по всій лінії: Зменшують зарплатню, погіршують умови праці, погіршують соціяльне страхування, тощо. У цій лінії між підприємцями різних виробництв і різних країн відбувається шалене змагання: хто швидше й дужче зменшить життевий рівень робітничої кляси.

Це капіталістичне змагання бє по всіх шарах робітників і тому створюються сприятливі умови, щоб залучити всю робітничу клясу до оборонної, а потім і наступальної боротьби.

Тепер основне завдання, що стоїть перед всіма комуністичними партіями, червоними профспілками, профопозиціями, є в тому, щоб знищити рештки соціял-демократичної ідеольогії в наших лавах, викоренити невіру в можливість економічної боротьби в обставинах кризи. Така невіра придушує енергію керівників, вона затримує й гальмує розгортання боїв і замість розгортати боротьбу, обмежує енергію мас.

Досвід показав, що формула — "економічна боротьба, не зважаючи на кризу" — вже неповна, що її треба замінити на

іншу — **"економічна боротьба через те, що виникла криза".** Але це аж ніяк не означає, що ми не повинні зважати на додаткові труднощі й особливості, які виникають у зв'язку з кризою на тому чи тому виробництві, у тій чи тій країні. Ні. Це означає інше. Треба взяти напрямок на розв'язання боротьби, подолати, викоренити в наших лавах недовіру, недоговореність, замовчування, бо від цього залежить розвиток найближчих клясових боїв.

Період після V конгресу Профінтерну позначився чималим наростанням економічної й політичної боротьби, що відбувається рівнобіжно з наростанням і заглибленням світової економічної кризи.

Щодо числа робітників, охоплених страйками, та тривалости страйків, перше місце серед усіх країн належить Англії, і тут треба з самого початку сказати, що і партія і Рух Меншости (об'єднання революційних профорганізацій Англії) відограють покищо невелику ролю. В Англії створилося таке становище, що сотні тисяч робітників стають на шлях боротьби всупереч волі "робітничого" уряду, наперекір проводирям профспілок, але й без широкого керівництва від партії та Руху Меншости. Маси шукають керівників і не знаходять. Наша партія і Рух Меншости не знайшли ще шляху до мас. Тут ми просуваємось покищо дуже повільно. Досягнення Руху Меншости ще дуже малі, а масовий рух поступає велетенськими кроками і відставання стає дедалі небезпечніше. Тут от наше завдання — бити на сполох, змусити Рух Меншости повернутися лицем до мас, до організації фабрично-заводських груп, до пожвавлення роботи цих груп, до перетворення Руху Меншости на масову організацію, до розгортання роботи серед трейд-юніонів, де є ще мільйони робітників. Це — найголовніше.

Від слабкої ланки в Профінтерні перейдімо до найдужчої — до Німеччини. Але й тут, ми повинні відзначити повільний розвиток **революційної профопозиції.** Всього тут є близько 150,000 членів ревпрофопозиції, серед них понад 50,000 — у самостійних профспілках, 30,000 — у групах безробітних і майже 70,000 — членів фабрично-заводських груп. Для Німеччини це не масова організація, а найскромніші кроки на шляху до утворення масової профорганізації.

Серед усіх секцій Профінтерну в капіталістичних країнах — **Унітарна Конфедерація Праці у Франції** — найбільша. Вона керувала багатьма економічними боями, але в її структурі, методах роботи є стільки старого, що вона чимало відстає від масового руку.

Хиби й вади в роботі виявились також і в **революційних профорганізаціях Сполучених Держав.** Вони не вміють включитися до економічної боротьби робітничих мас, а коли й включаються то дуже часто роблять це по бюрократичному.

Дуже своєрідне становище створилося в профспілках **Ки-**

таю. Ми маємо на увазі Китай не радянський. Центральний комітет китайської компартії під керівництвом Лі Лі-сяна додумався до такої "геніяльної" ідеї: через те, що в Китаї взагалі революційна ситуація і треба готувати повстання (насамперед, ще немає революційної ситуації по всьому Китаю і не треба було готувати повстання по всьому Китаю!), то профспілки зовсім непотрібні. Ухвалили скасувати профспіки і замість них організували комітети чину, що на ділі були комітети бездіяльности. Цей "лівацький" ухил дуже дорого коштував китайському профрухові. Він і так перебував у скрутному становищі в зв'язку з жахливим терором, а ця самоліквідація ще більше віддалила нашу партію від мас.

Шкоди, що її завдала китайському робітничому рухові ця "лівацька" вихватка, можна позбутися тільки тоді, коли партія та червоні профспілки серйозно й рішуче стануть до економічних боїв, до роботи в жовтих і гоміндановських профспілках і уважно ставитимуться до організації мас на основі їхніх повсякденних вимог.

Багато уваги Комінтерн і Профінтерн повинні віддати, особливо тепер, робітничому рухові в **Індії.** Тепер, коли національний конгрес одверто перейшов на бік англійського імперіялізму, в Індії почалася справжня класова диференціяція. Масові демонстрації й страйки тепер уже скеровані своїм вістрям проти індійської буржуазії. Але індійська буржуазія не хоче віддавати своїх позицій робітничій класі. З допомогою націонал-реформістів та профспілчанських діячів, що репрезентують в Індії погляди ренеґата Роя, вона розкладає революційне крило робітничого руху. Через маневри націонал-реформістів та різних ренеґатів, бойовий союз текстильників "Гірні Камгар" послабшав. Але, з другого боку, по всій Індії дуже зростає революційний рух та частішають криваві сутички по окремих містах. Комінтерн і Профінтерн повинні тепер віддавати якнайбільше уваги боротьбі індійського пролетаріяту. Компартія Індії зростає перед нашими очима. Шириться революційний настрій і революційна свідомість серед робітничих мас. Тепер гостріше, ніж будь-коли, перед нами постає питання про організацію **революційних профспілок** в Індії, про завоювання тих робітників, що ще перебувають у націонал-реформістських профспілках. Страйки в Калькутті, Бомбеї, на Великій Півострівній залізниці, — все це доводить, що ні націонал-реформісти, ні група Кандалькара неспроможні опанувати масовий рух.

Надзвичайно своєрідне становище в **Польщі.** Партія консолідувалась; вона ідейно, політично зміцніла, не зважаючи на лютий терор; вона працює серед мас. Але в перебудові роботи на основі постанов V конгресу Профінтерну, в керівництві економічними боями вона відстає

Не зупиняючись окремо на роботі нелеґальних та напівлеґальних профспілок на **Балканах,** в **Італії,** в **Латинській Америці** та в деяких кольоніяльних країнах, скажемо тільки, що дуже слабка ділянка в нашій роботі — **Румунія.** Вона не тільки відстає від профруху Болгарії, де є масовий профрух, не зважаючи на всі спроби фашизму придушити його, а й від Греції. Румунія — найслабкіший пункт на Балканах. Ось така неповно подана тільки в загальних рисах картина стану революційного профруху.

Які ж висновки можна зробити з коротенького огляду стану секції Профінтерну? Висновки ці такі:

1) Ми після V конгресу Профінтерну дійшли невеликих успіхів по окремих країнах, але ці успіхи аж ніяк не відповідають тим величезним вимогам, що їх ставить до революційного профруху розгортання й загострення класової боротьби.

2) Секції Профінтерну й далі відстають у керівництві економічними боями, не зважаючи на цілий ряд нових сприятливих об'єктивних можливостей, що утворилися в наслідок загострення кризи.

3) Навіть ті секції, що організаційно зростають, не встигають за зростанням політичного впливу компартії, і диспропорція лишається.

4) Основна причина повільного зростання — наше відставання в керівництві економічною боротьбою та млява робота на підприємствах.

5) Ми не позбулися ще цілком у наших лавах погляду, що економічна боротьба підчас кризи неможлива. Тому то конче треба завзято боротися проти цього ще дуже поширеного в наших власних лавах погляду.

6) Повільне зростання секцій Профінтерну можна пояснити також тим, що вони по деяких країнах перетворилися на звичайнісінькі підвідділи партії. Це не поліпшує партійного керівництва, а чимало послаблює потяг широких мас робітників до цієї непартійної організації. Тому конче треба, з одного боку підсилити партійне керівництво через фракції, а з другого — збільшити автаритет профопозиції та червоних профспілок, як непартійних організацій, що об'єднують робітників усіх напрямків на основі класової боротьби.

7) По багатьох країнах робота комуністів у реакційних профспілках дуже підупала. Для країн із масовим реформістськими профспілками (Англія, Німеччина, Чехо-Словаччина, тощо) це особливо небезпечно. А тому треба нещадно й рішуче боротися проти всяких спроб ухилитися від цієї роботи.

Ми відстаємо і в організації **руху безробітних.** Це відставання можна пояснити насамперед тим, що ми хочемо втиснути організацію безробітних у межі червоних профспілок або профопозицій. Треба негайно перебудувати нашу роботу серед безробітних.

Ось ті висновки, яких ми дійшли на підставі щоденного вивчення масової роботи секції Комінтерну та Профінтерну. Можуть сказати, що тут фарби трохи згущені. Але це не так.

Нам нічого приховувати наші організаційні вади; якщо ми це Можуть сказати, що тут фарби трохи згущені. Але це не так. організаційні вади аж ніяк не міняють того констатованого від нашого клясового ворога факту, що **вплив комунізму й компартій невпинно більшає.** Це й не дивно, коли взяти на увагу сприятливі для цього умови, що їх створила світова економічна криза.

Криза дедалі більшає: з величезною силою загострюються політичні протиенства; насувається контрреволюційна війна проти СРСР; клясові бої охоплюють дедалі більші маси. Тепер нам треба довести на своїй роботі (саме про це Ленін і говорив ще на III конгресі Комінтерну), що теперішня світова криза може бути безвихідна для панівних кляс. Саме тепер відставання від масового руху набирає особливо небезпечного характеру. Тепер треба широко розгорнути роботу на підприємствах; тепер треба більше ніж будь-коли поспішати з нашою орагнізаційною роботою. Від секцій Комінтерну й Профінтерну залежить не тільки утруднити буржуазії вихід із кризи, а й скерувати події на революційний вихід із кризи. У такий момент секції Профінтерну й Комінтерну повинні виявити особливу гнучкість та вміння міняти гасла залежно від обставин та умов, що змінилися. Це — найтяжче в більшовицькій тактиці.

Що більше наростатиме масовий рух, що більших розмірів набиратимуть клясові бої, то більші вимоги подаватиме робітнича кляса до секцій Комінтерну й Профінтерну. Капіталістичний світ має багато слабких ланок, але ці ланки можуть розірватися багато раніш ніж ми сподіваємось. Треба підготувати наші партії, революційний профрух і всю робітничу клясу до вирішних боїв.

Щоб пройти в гущавину мас, щоб привернути їх на наш бік, щоб підготувати їх до роботьби за владу, конче треба тепер же **вхопитися за ланку економічної боротьби, підносити кожний рух на вищий щабель, проймати всякий страйк духом непримиренної клясової боротьби й пам'ятати, що в умовах, насичених кризою та клясовими протиенствами, ми зможемо завоювати маси тільки на основі оборони їхніх безпосередніх життевих вимог.** Ось чому боротьба за **самостійне керівництво економічною боротьбою пролетаріяту** є й надалі одною з найважливіших завдань Комінтерну і Профінтерну.

Це в даних умовах є найкоротший і найпевніший шлях привести робітничу клясу до боротьби за диктатуру пролетаріяту.

Д. Фишер

РЕВОЛЮЦІЙНЕ СТАНОВИЩЕ ПО ПИТАННІ РІВНОГО РОЗПОДІЛУ ПРАЦІ

Одне із важних, а в той же час спірних і не досить вияснених питань, що часто-густо виринає перед нашими товаришами в революційному трейд-юнійному русі — це питання про рівний розподіл праці, або так званий "стеґер систем". Система ця заключається в тому, що коли зменшення замовлень примушує підприємство скоротити кількість своєї робочої сили, то замість просто викинути скільки-то робітників з праці, всі робітники залишаються при праці, але кожний працює поменше днів в тиждень. Значить: меншу кількість праці, а заодно й меншу кількість платні розподіляється рівно поміж всіми робітниками, що й раніш працювали на підприємстві.

Капіталісти-власники дуже часто погоджуються на таку систему. Грає тут ролю, розуміється, не гуманність чи співчуття до робітників, а просто їх інтерес до побільшення своїх зисків. Яка ж вигода для капіталістів від цієї системи?

Поперше, така система нічим не загрожує їхнім зискам, вони залишаються незатронутими. Поза цим вона може навіть побільшити ці зиски. За її посередництвом капіталістам часто вдається провести раціоналізаційні кроки. Буває, що розподіл праці є тільки маскою, а капіталісти вживають його для того, щоби заставити попередню кількість робітників давати їм попередню кількість продукції за меншу кількість часу, а в наслідок цього й за меншу платню. Навіть коли власники дійсно мають менше замовлень (а підчас кризи так воно й є), вони стараються вжити "стеґер систем" для проведення "спід ап" і різних других раціоналізаційних мір. Вигідно для капіталістів ще й те, щоби робітники не роз'їжджалися, але оставались на місці й були під руками на випадок потреби, як прийшли б нові замовлення (вони все ще вірять, що ось-ось криза мине і знову наступить для них "прасперіті").

Подруге, капіталісти міркують, що рівний розподіл праці допомагає стримувати робітників від клясової боротьби. Якщо робітники не цілком безробітні, але частинно ще працюють, отже мають хоч деякі средства для утримання, вони не будуть в такому безвихідному положенні як безробітні, не будуть домагатися утримання, влаштовувати демонстрації, тощо.

Потрете, капіталістична кляса зараз проводить політику

великого зниження життевого рівня пролетаріяту, як одинокого, по їх думці, засобу для виходу з кризи. Багато капіталістів вже висловилось навіть публично, що для того, щоби можна завоювати ринки, рівень життя канадського робітника мусить зрівнятися з рівнем китайського "кулі". Через "стеґер систем" робітнича кляса вцілому засуджена на велике зниження свойого життевого рівня; вона привикає до цих дуже погіршених умовин і капіталісти не тільки зараз ведуть кампанію за зниженням платні тим робітникам, що ще працюють повний тиждень, але сподіються затримати цей низький рівень навіть тоді, коли минула б теперішня криза.

З точки зору повищення своїх зисків, зараз і в майбутньому, рівний розподіл праці не тільки не загрозливий, але й вигідний для "босів".

Реформістські лідери всеціло підтримують систему рівного розподілу праці і допомагають капіталістам провести її в життя. З погляду чиїх інтересів вони це роблять? Вони роблять це тому, що вони тісно зв'язані з капіталістичною системою, що вони бажають тільки продовження і дальшого розвитку капіталізму. По їхній теорії поліпшення життя робітничої кляси і саме встановлення соціялістичного суспільного ладу (коли вони ще згадують про нього) може прийти тільки через зміцнення і "мирний" розвиток капіталізму. (Треба зазначити, що в дійсності вони нічого не дбають про робітничу клясу, а свої теорії висовують для затуманення робітників і стримування їх від клясової боротьби.) З цієї точки зору революційна боротьба пролетаріяту перешкаджає капіталістам "мирно розвиватися", то є, буцім-то шкодить майбутньому поліпшенню життя робітничої кляси і мусить бути поборювана. Теперішня криза для них не нормальний наслідок розвитку капіталізму, але страшна катастрофа тому, що вона руйнує капіталізм. Завдання робітників зараз, по їхньому, лежить в тому, щоби допомогти капіталістам викарабкатися з теперішнього положення — думки про революційний вихід з кризи, через повалення самого капіталістичного ладу, в них, розуміється, немає. І вони хочуть провести "стеґер систем" для того, щоби полегчити тягар кризи для капіталістів, щоби вони не мусіли утримувати робітників викинених з їх підприемств (а боротьба безробітних примусила б капіталістичну клясу вцілому це зробити), але щоб самі робітники, коштом зниження загального життевого рівня, виносили тягар кризи на своїх плечах. Рівний розподіл праці, як його стараються ввести капіталісти за допомогою реформістів, в дійсності є рівний розподіл безробіття, нужди і всіх наслідків кризи поміж всією робітничою клясою.

Комуністична Партія і революційні трейд-юніі ставлять своїм завданням оборону інтересів робітничої кляси і вони в принципі проти системи рівного розподілу праці тому, що вони борються проти старань капіталістичної кляси звалити тягар економічної кризи на плечі пролетаріяту. Ніякого зниження життевого рівня робітничої кляси, ніякого розподілу безробіття поміж працюючими, за 7-годинний день праці і п'ятиденній робочий тиждень з мінімальною платнею 25 доларів в тиждень для всіх, за безплатну державну асекурацію від безробіття — таке становище революційного руху. Буржуазні зиски ростуть не дивлячись на кризу, експлуатація робітництва ще більш скажена підчас кризи чим колинебудь раніш, а революційне робітництво бореться, щоби самі капіталісти понесли тягарі кризи, яка є тільки наслідком їхньої господарки. Ця програма знаходиться, наприклад, з Законопроекті про Безплатну Асекурацію від Безробіття на Кошт Держави, для якого комуністична партія і революційні трейд-юніі зібрали поверх сто тисяч підписів навесні цього року.

По цьому питанні ми мали недавно деякі досить поважні непорозуміння. Тов. Брус, член Політбюра партії, підчас недавної об'їздки майнерських районів Алберти в своїй промові цілком правильно пояснив це загальне становище партії і Ліги Робітничої Єдности. Проти цього виступили наші товариші-майнері, щирі революційні робітники, які привели ряд аргументів, чому в їх умовинах таке становище неправильне. Вони вказували, що до недавна партія в Алберті сама висувала клич "рівного розподілу праці" і нам навіть вдалося включити цей пункт в наших договорах з підприемцями. Подруге, вони вказували, що для майнерів краще зараз розподілити працю поміж собою і залишитися об'єднаними, чим дозволити на викинення частини робітників із праці — тим самим засуджуючи одну частину на безвихідне голодне існування, а другу втримуючи при праці на старих умовинах. З одної сторони це дає можливість підприемцям викинути із праці найбільш революційних робітників, а з другої сторони воно призводить до розділення робітників на упривілейованих-працюючих та неупривілейованих-безробітних. Другими словами, якщо ми будемо притримуватись ворожого становища до системи рівного розподілу праці, то будемо тільки допомагати капіталістам провести їхню програму безробіття, виставимо частину наших товаришів на небезпеку віктимізації, а між іншим внесемо роздор і ворогування в робітничі ряди. Справа загострюється ще й тим, що хоч реформістські лідери (особливо їх парляментарні провідники) обороняють систему рівного розподілу праці, то в трейд-юніях реформістичні елементи, опираючись на старих, більш консервативних робітників, часто-густо борються проти цієї системи, обороняючи т. зв. "сініоріті райтс", то є, права старих робітників залишатися при праці коштом викинення новіших робітників.

Принципіяльне становище партії проти "стеґер систем" є цілком правильне й одиноке революційне становище. Але ж бо й аргументи товаришів-майнерів правильні і випливають з їхнього бажання закріпити й розвинути революційний рух. Як же вирішити цю важну проблему?

Насамперед треба ясно зрозуміти, що коли наша партія раніш сама виставляла клич "рівного розподілу праці", то це було за цілком іншого періоду, коли не було масового безробіття, яке є зараз. Подруге, цей клич ми виставляли спеціяльно для того, щоби не допустити намагання підприємців віктимізувати революційних елементів. Ця система ніколи не виводилася як принцип (а якщо денебудь і виводилася, то це було неправильно і треба це зарахувати до тої суми опортуністичних помилок, що їх партія робила в минулому) але як місцеве домагання, що випливає з місцевих умовин албертійських майнерів.

Як же це питання зараз стоїть у нас? Наша загальна боротьба повинна й зараз бути непримиримо проти "стегер систем", як проти системи, що знижує загальний рівень життя робітничої кляси, що старається звалити тягар кризи капіталізму на плечі працюючих. Наші основні кличі: Семи-годинний день праці і пяти-денний робочий тиждень; мінімальна платня 25 доларів на тиждень для всіх; безплатна асекурація від безробіття на кошт капіталістичної держави!

Але більшовики ніколи не є догматиками; вони підходять до кожної окремої справи на основі стараннього вивчення конкретних умовин. Специфічні умовини можуть бути такі, що нам може бути навіть потрібним в конкретних випадках боротися за рівний розподіл праці. В деяких місцях ми так і робимо зараз. Наприклад в албертійських копальнях, для того, щоби не розпорошувати ряди робітників, що є членами нашої революційної трейд-юнії, щоби не дати можливості віктимізувати революційних робітників, щоби не допустити реакційних елементів до переведення їхньої програми "сініориті райтс", нам треба й надалі боротися за рівний розподіл праці. Це питання є дуже актуальним для майнерів. Але провідні товариші серед майнерів повинні водночас пояснювати робітникам, чому ми в принципі боремося проти "стегер систем" і доповнити нашу боротьбу за розподіл праці в копальнях, поперше боротьбою за побільшення платні робітникам, а подруге за поповнення тижневої платні майнерів через безплатну державну асекурацію, що покрила б платню за ті дні, які зараз майнері не працюють і за безплатну асекурацію на кошт держави для всіх безробітних. Зв'язуючи отак боротьбу за місцеві домагання з нашою загальною боротьбою за це, щоби самі капіталісти коштом своїх зисків понесли тягар кризи, ми станемо на дійсне революційне становище. Система рівного розподілу праці, наприклад, зараз проводиться в сі-ен-арських шапах, де замісць згодитися на "лей-аф" сотень робітників, юнія проводить референдум, щоб ухвалити розподіл праці нарівні між усіми, з тим результатом, що кожний працюватиме менше годин на тиждень. Та найкращим зразком того, що дійсно означатиме ця система в практиці для робітників, послужить досвід робітників в сі-пі-арських шапах. Компанія тут теж пропонувала "лей-афувати" по західньому районі щось коло 1,800 робітників. Юнія взяла референдум і робітники переголосували в користь рівного розподілу праці. Які ж наслідки? В одному тільки Віннінегу 680 робітників все таки були "лей-афовані", а всі останні вже четвертий місяць працюють по 14, 15 і 16 днів в місяць. В порівнанні з попередньою платнею, навіть ця частина робітників, що залишилася при праці, має свій життевий рівень знижений наполовину. Так, що взагалі в першу чергу треба протиставити пропозиції босів, щоби виставити якусь частину робітників з праці, не домагання рівного розподілу праці, але наше домагання семи-годинного дня і п'яти-деннього тижня праці без знижки платні, а тільки в виняткових випадках (особливо коли робітники не готові ще стати до боротьби за ці домагання) обороняти становище рівного розподілу праці, проти викинення робітників з підприємства, тимчасом підготовляючи почву для боротьби за наші домагання щодо зниження годин праці і повищення платні від підприємців, а також й загальні домагання за соціяльне обезпечення на кошт буржуазної держави.

Ми повинні вміти розрізнити, коли під маскою системи рівного розподілу праці капіталісти пробують провести раціоналізаційні міри, щоби витиснути більше зисків зі своїх робітників, а це вони майже завжди пробують робити. В кожному такому випадкові революційні робітники мусять вести найрішучішу боротьбу проти "стегер систем". Взагалі комуністи мусять вміти аналізувати конкретне становище, орієнтуватися відповідно до нього й тільки таким чином вирішувати, яке становище заняти до системи рівного розподілу праці, щоб не ослабити але зміцнити нашу боротьбу проти зниження загального рівня життя робітників. Економічна криза весь час поглиблюється і ми маємо всі вигляди на дальше поглиблення її. Ми мусимо вміти дати провід в боротьбі за конкретні місцеві домагання, що інколи приймають форму боротьби за рівний розподіл праці, зв'язати її з нашою ширшою боротьбою за залишення тягарів кризи для самих капіталістів і на досвіді самих мас повести їх одиноким вірним шляхом виходу з кризи — революційною боротьбою за соціялізм.

С. Нива

НЕПРАВДА НЕ МОЖЕ БУТИ ОСНОВОЮ САМОКРИТИКИ

(З приводу статті т. Б. Левицького про працю партфракції в Ріджайні)

В другому номері журналу "За Більшовизацію" поміщена була стаття т. Б. Левицького п. н. "Наша праця в Ріджайні в минулому й майбутньому", в якій праця нашої партфракції описана неправильно, а через те вона вимагає вияснення. Самокритика мусить основуватися на фактах, інакше вона не приносить користи, тільки шкоду.

Стаття т. Левицького не є самокритичною, бо автор замовчує в ній ці недостатки, за які він, як один з відповідальних партійних товаришів, сам відповідальний. Вона не дає правдивого образу праці нашої партійної групи, бо замовчує те, що вона робила й намагалася робити, а то й представляє деякі справи не так, як вони маються. Вона тенденційна, бо намагається недоцінювати те, що зроблено нашою партійною групою, а перебільшувати, а то й неправдиво змальовувати хиби в нашій роботі. Вона шкідлива тим, що не дає нам можливості на місці побачити наші дійсні недостатки, щоб їх виправити, а центральним нашим тілам, як і взагалі зацікавленим нашою роботою читачам, не дає правдивого образу становища партійної праці в Ріджайні.

Зі статті т. Левицького можна зробити висновок, що в нас партійна праця занедбана була безнадійно, що ми тут всі політично безграмотні, що в нас тільки хаос, непорозуміння, халатність, пасивність, відокремленість від загального робітничого руху і т. д., і якщо й були які досягнення, то це сталося виключно тому, що цему "допомогло теперішнє економічне становище робітництва". Розглянемо, чи справді праця нашої партгрупи, а також нашої партфракції та взагалі наших партійних товаришів не мала ніякого впливу на розвиток нашого руху в Ріджайні.

Правдою є, що партійна група, яка складалася майже виключно з українських товаришів, існувала тут майже від самого початку заснування Компартії Канади. Але неправда тому, що більшість членів групи, це бувші члени колишньої соціял-демократичної партії. Можливо, що в початках створення партгрупи тут були в ній колишні соціял-демократи, а навіть може дехто з них залишився в ній й по сьогодні (що зовсім не погано свідчить за них, коли вони стали комуністами), але переважаюча більшість українського членства партії в Ріджайні сьогодні становлять ті товариші, що їх втягнено до партії з ТУРФДім. Це не значить, що всі члени партії, які не були в соціял-демократичній партії, це вже самі добрі комуністи. Так само не можна сказати, що члени партії, які прийшли до Компартії із соціял-демократичної партії, це погані комуністи. Але т. Левицький намагається вживати цього неправдивого аргументу для того, щоб зміцнити свою неправильну критику.

Правдою є, що теперішнє економічне становище робітничої кляси в значній мірі впливає на радикалізацію мас і допомагає нашій партії взагалі, а нам в Ріджайні зокрема, в організуванні їх. Але зовсім неправильно говорити, що організування мас відбувається без жадних старань з нашого боку. Ця теорія довела б нас до найнебезпечніщої опортуністичної пасивности, коли б ми її приняли. Ще в грудні 1930 р. наша партійна група в Ріджайні нараховувала около 22 члени, а зараз в нас є три партійні групи, що нараховують разом около 60 членів, між якими маємо вже й німецьких та англійських робітників.

Як саме, наприклад, організовано у нас німецьку партгрупу? Тов. Левицький пише, що "в ініціятиві заснування німецької групи допомогли непартійні товариші". Тимчасом я був в курсі справи і знаю, що до організування німецької групи причинився найбільше т. А. Ленів, наш активіст партієць. Він знає німецьку мову і на мітінгах на Маркет Сквер виступав та промовляв до безробітних також в німецькій мові, закликаючи німецьких робітників вступати до революційних робітничих організацій а також, щоб хтонебудь із них виступив промовляти. Там він зазнайомився з кількома німецькими робітниками і став закликати їх до Українського Робітничого Дому, де він і т. Гнатюк переговорювали з ними про те, як організувати німецьких робітників, яких є чимало в Ріджайні. Таким чином організовано німецьку партійну групу, в якій, завдяки цим старанням, видвигнено одного доброго німецького промовця й революційного робітника, т. М. Бадера. Вже за старанням цего товариша й усієї німецької партгрупи організовано згодом німецький відділ КРОЛ, що зараз нараховує поверх 60 членів. Крім цего організовано масову німецьку організацію Німецьке Робітничо-Фармерське Товариство, що зараз нараховує около 60 членів.

Таке саме можна сказати про втягнення англійських робітників у партію. Тов. Левицький пише, що партія ховалася за інші організації, а не виявляла свого обличчя перед робітниками, особливо між безробітними. Це до певної міри правда. Але т. Левицький повинен був вказати на причину, що до цего примушували партію, а не представляти справу так, буцім

то партія вмисне ховалася. Партія була слаба; особливо ж не мала вона англійських промовців. Нам довелося організувати безробітних. Хто ж організував їх, як не наша партгрупа? Хто промовляв на першому мітінгу безробітних, як не товариш Стефюк? Хто увійшов до першого комітету безробітних, як не наші партійні товариші? Чи не винаняли ми приміщення в осередку міста і солоно за це платили тільки тому, щоб таким чином проникнути ближче між англійських робітників і втягнути їх до нашого руху. Організуючи безробітних ми мусіли користуватися англійськими промовцями, що не належали до партії, а тільки симпатизували з нашим рухом. Ми підбирали їх осторожно до комітету безробітних та на промовців. Ми намагалися впливати на них та втягати їх до партії. І зараз це робимо. До сирової маси безробітних взагалі необхідно було підходити досить чуйно. Ми мусіли знайомитися з ними. Чи порадно було організувати безробітних виступаючи зразу від імени партії, а не в імени Товариства Безробітних, я не стану сперечатися. На це питання може дати відповідь тільки сама партія. Наші старання втягнути до партії деяких англійських робітників принесли деякі успіхи і ми маємо вже кількох англійських товаришів в партії, а між ними одного доброго активіста, що виробився на гарного промовця та провідного робітника між безробітними. Сьогодні вже цей товариш виступає відкрито від імени партії і закликає робітників вступати в її лави.

Неправильно теж, що партія не старалася просуватися в маси та встановляти звязки з трейд-юніями. Ще тому пять до шість років назад наша партгрупа посилала своїх представників в Партії Праці та Трейдс енд Лейбор Кавнсил, де ми, чужинецькі робітники зводили боротьбу з реакціонерами та терпіли всякі зневаги. В нашій групі є тільки один товариш, що належить до юнії залізнадорожників (попередньо було більше товаришів в юніях, поки не пішли в лави безробітних) і він навіть вимагав, щоб партія дала йому вказівки, що й як йому робити. Він не "викручувався", тільки говорив, що невміння висловитись правильно по англійськи утруднює працю. Робилися певні намагання поширити нашу діяльність на трейд-юнійному полі, але факт, що не було досі успіхів, не свідчить за те, що ми нічого не робили.

В 1929 р. організовано в нас КРОЛ, до якої вписалося щось з десяток англійських робітників. Ми винаняли приміщення в Трейдс енд Лейбор Гол, за яке платили дорого, а все тільки для того, щоб втримати англійських членів, які до УРД були б не прийшли. Помимо найкращих старань з нашого боку, англійців в цій організації нам не пощастило було тоді затримати. В березні цього року ми скликали конференцію в справі кампанії за державним забезпеченням від безробіття, на яку запросили всі трейд-юнійні організації, але зібралися на ній тільки представники українських робітничих масових

організацій, німецьких та від Товариства Безробітних. Пізніше скликали ми конференцію в справі заснування комітету по боротьбі проти депортації і на ній теж вийшло те саме, що й на попередній конференції. Але це не знеохотило нас до праці. Влаштування першотравневої демонстрації було чималим досягненням партії. Зорганізування відділу КРОЛ, що нараховує зараз около 180 членів, організування безробітних, а навіть перша спроба наших товаришок організувати безробітних жінок, спроби організування робітників других національностей (деякі успішні, а деякі ще не дали наслідків) і т. д., все це роблено за старанням наших партійних товаришів, за старанням нашої партійної організації. Всього цього не сміє ніхто недоцінювати, якщо не бажає сам робити помилок і других вводити в помилку своїми неправильними інформаціями.

Писати, що "весь час партгрупа витрачала й витрачає на обговорювання праці в масових організаціях, лише з тої точки зору, щоб в кожний заряд всадити партійців", це значить зовсім не знати, що в нас тут діється. Як в 1930 р., так і в 1931 р. в заряді відділу ТУРФДім на сімох його членів ми маємо всього двох партійних товаришів. В заряді відділу РЗТ як в минулому році, так і цего року ми теж маємо тільки двох чи трьох партійців. Чи це є "всаджування" партійців? Так же само неправильне й зовсім неправдиве твердження, що "перебравши на себе всю роботу, партгрупа замкнулася в стінах УРДому й майже ніяких звязків з робітництвом поза тим не має". Немає ніякої робітничої організації в Ріджайні (за виключенням НПП, якої по її ідеольогії й політиці робітничою рахувати й не слід), в якій би члени нашої партії, ба навіть наших масових організацій не брали участи. Дістають вони від нас допомогу й провід такий, на який ми тут здатні. Дістають даром приміщення в УРД. Віддаємо їм і всім нашим організаціям увесь наш час і не слід говорити таких нісенітниць, як їх пише т. Левицький.

Відносно організування Ліги Комуністичної Молоді тоді, як був тут т. Годсон, такі вислови були проти організування її відділу, як це сказано в статті т. Левицького. Товариші міркували, що це роздвоїть молодь при УРД. Вони зробили помилку й визнали її. Так треба було й писати, що товариші засудили цю свою помилку і більше в нас такого ставлення до комсомолу немає між товаришами. Не треба залишати враження, що наші товариші ніби то притримуються й досі такого помилкового становища, бо це неправильно. Питання колекти хата в хату на фонд "Воркера" було вирішено так, щоб її не робити тому, що цего в нас не практиковано ніколи перед цим і ніхто не був певний, чи не перешкаджають цему міські закони. Товариші не бажали наразити на клопіт когонебудь з колекторів і вирішили розвідати, чи не буде перешкод, а тимчасом роздати листи, зобовязуючи кожного члена зібрати щонайменше одного долара пресового фонду та здобути хоч одного но-

вого передплатника. Всього зібрано було $36.00. Німецька група, що нараховує 20 членів, зібрала $1.55, а всю решту тої суми зібрали оці товариші, що їх т. Л. називає "пасивниками" тощо. При цьому не можу не згадати того факту, що т. Левицький не зібрав на свою листу ані одного цента, а коли йому звернено на це увагу, то він відповів: "Не хотіли ви робити колекти хата в хату, то я на листу нічого не збирав". Чи це відповідь комуніста-активіста?

За свої помилки й занедбання, а то й злісні, перекірні вчинки т. Левицький замовчав. Не хотів згадати за них і підвести їх під дійсну більшовицьку самокритику. Він ні словечком не згадав теж за те, що підчас травневої кампанії на допомогу українській революційній пресі він навіть не взяв листи для збирання передплат та пресового фонду. Він не згадав, що його назначено секретарем-організатором бюра партфракції українських масових організацій ще на початку цього року, але він зовсім забув за свій обовязок і нічогісінько не робив для того, щоб партфракції допомогти в її праці. Він зовсім забув навіть, що його назначено секретарем. Як член освітнього комітету він так занедбав його працю, що за шість місяців цей комітет, здається, тільки один раз мав засідання. Тов. Левицький теоретично підготований член партії. На це ми посилали його на останній ВОК, щоб він навчився там політграмоти і нам допоміг в нашій праці. Для того йому й доручено було важливу працю. А він не тільки що занедбав її, а ще й намагається закрити їх таким чином, що говорить за недостатки других, навіть такі, яких нема. А це зовсім не по більшовицьки і не є це самокритика.

Пишу це не для того, щоб ганьбити т. Левицького, а для того, щоб виявити його неправильне розуміння й застосовування самокритики. Оце неправильне розуміння, а ще більше неправильне застосовування отакої неправильної самокритики вже раз наробило було в нас тут чимало клопоту. Вона гальмувала нашу працю в парґрупі до того часу, поки товаришам, що нею займалися, не дали до зрозуміння, щоб взялися за справжню більшовицьку самокритику, залишивши лівацьке пустомельство, а за тою самокритикою, щоб взялися за дійсну працю, без якої слова не матимуть ніякого значіння. Помилкам т. Левицького дивуватися не приходиться, бо він в нашому русі ще новий член, прилучився до нього всього два роки тому. Він не зазнайомлений з тим, що в нас діялося в минулому. Але це не значить, що нові члени в нашій партії не повинні вивчати історії нашого руху і писати на основі вивчених фактів. Є прекрасні нові члени в партії, що вивчають добре й швидко справжне минуле й теперішне становище її так, як це необхідно кожному партійцеві. Вони можуть тоді давати партії велику допомогу справжньою конструктивною критикою. Такі члени партії звичайно не тільки критикують, але й самі працюють, щоб партію зробити міцнішою й працездатнішою.

Пишучи ці свої завваги, я зовсім не маю наміру закривати наших недостатків, ані не хочу, щоб в читачів створилося поняття, що в нас в Ріджайні вже вся партійна праця йде якнайкраще. Вона далеко незадовільна. Ми безперестанно вчимося працювати, працюємо, робимо помилки, виправляємо їх і намагаємося йти вперед. Не скриваємо того факту, що в нас є ще залишки всього того, що в минулому заваджало нам працювати по більшовицьки. Не скриваємо й того, що в нас є ще й деякі поодинокі члени недбайливі, ліниві та байдужні до партійної праці. Визнаємо й те, що ми не встигли ще виховати нових і здатних до праці кадрів і через це й посьогодні на плечі нашого активу спадає забагато праці по всіх організаціях та у всіх ділянках. І всякій щирій, будівничій критиці, що допомогла б нам зарадити цим нашим недостаткам, що виказала б, як можна повести краще й успішніше працю, а ще більше активній допомозі у самій праці ми завжди будемо раді. Але критика, що не основується на правдивих фактах, що тільки бе других, та ще й часто неслушно, а не дає щирої товариської поради й заохоти до виправлення помилок, не помагає, а шкодить. Вона знеохочує тих, що щиро працюють, особливо ж тоді, коли критику цю наводять такі товариші, що самі не працюють. Вона не виховує, не вчить, а руйнує й вбиває добру роботу.

Вчімся самокритики, але справжньої більшовицької самокритики. А в більшовицькій самокритиці неправда не може бути її основою.

Замітка редакції: Повища стаття т. Ниви приняла форму довжезного спростування деяких фактів в статті т. Левицького ("За Більшовизацію" № 2). В основному немає розходження в лінії, яку оба товариші обороняють, а тільки в оцінці минулої праці. Товариші в Ріджайні мають оцінити свою минулу працю по заслузі — ні закриваючи помилок, ні вдаючись в неправильну критику. Та зараз найважніше — в практичній праці сьогодні пронадити далі намічений зворот і дальшу дискусію над цим питанням треба прикоротити, а має піти спільна праця усіх товаришів для виконання наших негайних завдань в майбутньому.

М. Скрипник

ПІДСУМКИ XI ПЛЕНУМУ ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ

(З доповіді на харківському міському партактиві 19-IV—1931)

ЗА БІЛЬШОВИЦЬКЕ РОЗУМІННЯ ХАРАКТЕРУ СУЧАСНОЇ КРИЗИ, — ПРОТИ МЕХАНІСТИЧНОЇ ТЕОРІЇ СТАДІЙ, ЩО ОБЕЗБРОЮЄ І ПАСИВІЗУЄ КОМПАРТІЇ І ПРОЛЕТАРІЯТ.

Перед нами, насамперед, завдання — урозуміти собі суть і характер сучасної кризи. Урозуміти те, це значить знайти шляхи дальшої діяльности.

І тут дозвольте мені навести вам досить поширену в закордонних компартіях, та не лише там, а й у нас, у ВКП(б), у КП(б)У, такого роду думку: "Ситуація тепер революційна, а як вона далі розвиватиметься", — я певен, що ті, в кого на язиці стоїть "далі" думають, що далі буде непосередньо революційна ситуація. Або дехто ставить питання так: "Тепер політична криза щодалі переростає в революційну кризу". Такої фразеольогії вживається у нас досить часто і коли б це була лише справа слів, фразеольогії, тоді б про це не варто було говорити. Однак, справа зовсім не в фразеольогії, а в неправильному розумінні сучасної кризи і шляхів її дальшого розвитку. А від того, як ми розуміємо характер кризи і характер її дальшого розвитку, виникають і шляхи нашої діяльности, що визначають для нас успіхи чи поразки в наступних боях.

На XI пленумі Виконкому Комінтерну питання про характер сучасної кризи стояло, як одне з важливіших питань. У заяві, поданій до політичної комісії XI пленуму, один із керівників і член ЦК італійської комуністичної партії, член пленуму ВККІ тов. Гарлянді з цього приводу, між іншим, написав таке:

> **"Критичні зауваження, що робив я на пленумі, були скеровані проти твердження буцім немає ріжниці між кризою політичною і кризою революційною. Я гадаю, що це настановлення тов. Мануїльського є занадто загальне. Не можна сказати, — писав Гарлянді, — про тотожність кризи політичної і кризи революційної, про їхню льогічну ідентичність** (тотожність — Ред.). **Треба сказати, що ми маємо моменти єдиного процесу розвитку, але ці моменти можуть бути більше або менше тісно зближені в залежності від темпу розвитку на бік революційної кризи".**

Тому тов. Гарлянді пропонував такі формулювання:

> **"Постійне загострення політичної та економічної кризи народжує вже тенденції до кризи революційної в країнах капіталізму".**

Дискусія у цій справі цілком виявила, що з боку тов. Гарлянді, та й не лише з його боку, ми маємо перед собою відродження теорії стадій. Пригадаймо собі з історії нашої партії теорію стадій, що її висували перед І з'їздом нашої партії економісти на чолі з Кричевським і Мартиновим, — що тепер перейшов до нашої партії. Вони тоді говорили, що революційний рух розвивається за своїми внутрішніми законами поступово. Спочатку, мовляв, робітники борються лише економічно зі своїми фабрикантами за окремі часткові економічні вимоги, потім вони починають боротися за окремі часткові політичні вимоги, далі вони переходять до періоду загальної політичної боротьби проти самодержавства і вже потім починають боротися за соціялізм. Ця, що нічого спільного з марксизмом не має, теорія, тоді фактично скерована була до підпорядкування робітничої кляси керівництвові ліберальних партій, ліберальної буржуазії. Вона відбирала від пролетаріяту його самостійність, вона відсовувала його від його клясових завдань, вона пасивізувала пролетаріят і робила його сліпим знаряддям у руках ворожих партій. Цю теорію розбито під керівництвом Леніна і наша партія пішла шляхами революційної пролетарської боротьби, що обеднувала пролетарів у боях проти економічного й політичного пригнічення, за завдання соціялістичної перебудови в дальшому.

Мені ця теорія стадій, що має за собою 30 років давнини, пригадалася тепер, коли я стрівся з цією новою теорією стадій у Гарляндії й інших, правда, недоношеною і недостатньо виявленою. Ця нова теорія стадій говорить, що спочатку йде економічна криза, вона приводить до революційного піднесення, а революційне піднесення, розвиваючись, утворює картину політичної кризи, а політична криза, розростаючись, приводить до кризи революційної. Пригадаю, що ще на V конгресі Комінтерну, тов. Зінов'єв вживав — і тоді Комінтерн прийняв — такої концепції: що, коли складаються нетривалі клясові співвідношення і починається боротьба робітничої кляси в умовах захитаної стабілізації, тоді складається революційна ситуація, що, далі розгортаючись, приводить до непосередньої революційної ситуації.

Ви напевно помітили, що ми тепер не вживаємо цієї фразеольогії і що "непосередня революційна ситуація" відійшла з ужитку Комінтерну разом з її автором тов. Зінов'євим. Чи немає загальних рис між цією теорією стадій, що її виявив фактично в своїй пропозиції тов. Гарлянді і цим розподілом на стадії революційної ситуації, що їх висловлював на V конгресі Комінтерну тов. Зінов'єв? У всіх цих розподілах нема єдиного пролетарського процесу боротьби за владу проти влади буржу-

азії. Ці стадії розрізнення, протиставлення цього єдиного процесу у глибині своїй хибні, не марксистські, ведуть до пасивізації пролетаріяту, до відволікання його від основних завдань, що перед ним ставить сучасна криза. Неправильне, передусім, саме протиставлення кризи економічної і політичної — революційній. Економічна криза, зокрема від розміру її, економічна криза, яку нині вимірено величезними коефіцієнтами, десятками мільйонів безробітних, вимірено охопленням під свій вплив сотень мільйонів людей, — вона має вже політичний характер (звісно, не беручи тут на увагу території нашого Радянського Союзу), і вона утворює елементи революційного піднесення. Треба відійти від революційної теорії, діялектичного матеріялізму, від основних засад розуміння єдности і протилежности, щоб піти шляхами таких протиставлень, шляхами теорії стадій. Ця теорія неправильна, хибна, вона немарксистська своєю фільософією.

Уявіть собі людей — керівників якої будь комуністичної партії, що дійсно були цілком перейняті такою теорією стадій і вірили в неї, "всерйоз і надовго". За нею виходить таке: наросте економічна криза, почнеться революційне піднесення і тому тепер на черзі криза політична, а покищо немає елементів кризи революційної. На їхню думку, тепер треба вживати такої тактики, таких тактичних заходів, що властиві даній стадії кризи, кризі політичній. Перескакування через стадії — це не буде марксизм, отже не можна тепер вживати заходів властивих кризі революційній. Треба починати з того, що вкладається в умови розвитку для переростання кризи політичної в кризу революційну. Такі думки, така псевдотеорія стадій на ділі пасивізує комуніста, примушує його покладати надії на іманентний розвиток подій. А завдання комуністичної партії в сучасний момент — готувати суб'єктивні умови революційної кризи, а не вишукувати об'єктивних умов.

Характеристична думка виникла в Гарлянді у визначенні ріжниці криз політичної і революційної. Він цю ріжницю так зформулював:

"Коли складаються клясові співвідношення кризи серед маетних клясів, то це криза політична, коли складаються клясові співвідношення кризи в широких пролетарських масах, тоді це криза революційна".

І тому він перекладав, наприклад, теорію наростання тенденцій революційної кризи з політичної кризи до внутрішньої боротьби в країнах диктатури фашизму. В одного товариша пробігла така думка: мовляв, коли починається клясова загострена боротьба, коли є перемога панівних клясів, то це політична криза, а коли є перемога пролетарських клясів, то це криза революційна. Ця думка теж хибна, бо ми щодо подій не в стані споглядачів, ми не клясифікатори життя, а активні учасники його й творці.

Перед нами завдання в тому, щоб зрозуміти ті співвідношення, в яких ми живемо, оцінити їх і в них безпосередньо брати участь, організовувати пролетаріят на оборону його клясових інтересів і вести його до боротьби за владу. XI пленум Виконкому Комінтерну так схарактеризував сучасний стан і характер сучасної кризи:

"Виростаючи з загальної кризи капіталізму та теперішньої економічної кризи, розвиваючись на основі революційного піднесення мас, ці елементи революційної кризи зв'язані з понадзвичайним загостренням злиднів і нужди мас з їхньою дедалі більшою революційною активністю, з розхитуванням усієї міжнародньої і внутрішньої системи капіталістичного панування, із швидким перегрупуванням, клясових сил, з кризою верхів, що шукають виходу із своїх суперечностей на шляхах фашизму, нових імперіялістичних воєн та воєнної інтервенції проти СРСР".

Таке клясичне формулювання характеристики сучасного стану кризи, що її подала делеґація ВКП(б) через тов. **Мануїльського** на цьому пленумі, має велике значіння, його треба урозуміти.

Я підкреслю тільки кількома рисами окремі ділянки охоплення цим формулюванням, і, передусім, те, що теперішня економічна криза — подвійна. Це загальна економічна криза, що виникає з циклічности розвитку капіталізму, яка виявляється в тому, що призводить до нових і нових капіталістичних криз, а з другого боку теперішня криза має окремі риси. Не можна ніяк зводити теперішньої економічної кризи в її характеристиці до звичайних циклічних, періодичних криз, властивих капіталістичному світові. Такий погляд був би на руку соціял-демократам, був би збоченням у теоретичному розумінні сучасности, в теоретичному озброєнні комуністичних партій. Відмінні риси теперішньої кризи те, що вона — криза третього періоду післявоєнного розвитку капіталізму, криза розвалу капіталістичної стабілізації, що базується на внутрішніх капіталістичних суперечностях, і на противенствах міжкапіталістичного світу, і на суперечностях поміж світом капіталізму і СРСР — країною будівництва соціялізму.

Друга характеристична риса, що підкреслює характер сучасної кризи, — це наростання революційного піднесення мас, загострення понадзвичайного рівня злиднів і нужди бідняцьких мас, наростання їхньої революційної активности й розхитування усієї внутрішньої і міжнародньої системи капіталістичного панування країн капіталізму. Це значить, що тепер кожний комуністичний рух у кожній капіталістичній країні ми повинні інакше оцінювати, ніж раніше. Тепер не можна ніяк — і було б глибоко помилковим, шкідливим — оцінювати революційний рух тої чи іншої країни, виходячи із замкнених клясових співвідносин у кожній країні зокрема. Кожний комуністичний рух, керований комуністичною партією, треба обов'язково оцінювати з міжнародного погляду. Оцей міжнародній характер

сучасного стану кожної компартії, оце внутрішнє пов'язання цих суперечностей капіталізму поміж собою, так і значна вага кожного комуністичного руху, кожного масового руху в кожній капіталістичній країні, — це є невід'ємна, характеристична риса сучасної доби.

Інтернаціональний характер пролетарської боротьби виявляється тепер щонайширше. І тепер у повному обсязі перед кожною компартією, перед кожною комуністичною організацією, перед кожним комуністом повинна стати істина, затверджена ще І конгресом Комінтерну. Ми не федерація окремих партій, не об'єднання їх; і ми не союз комуністичних партій, ми єдина всесвітня комуністична партія, куди кожна окрема компартія входить лише, як частина, як секція.

У зв'язку з цим тепер, кожний комуністичний рух повинен ставити перед керівництвом кожної компартії кожної країни не лише окреме завдання боротьби в кожній країні, а також і проблеми світової стратегії, світової пролетарської революції.

Формулювання делегації ВКП(б) говорить також, що сучасно революційна криза, елементи її, що наростають, водночас сполучаються з кризою верхів, і це доконче потрібно підкреслити, щоб не забувати основної марксистської істини, що ми мусимо брати пролетаріят не лише **в собі, а й для себе.** Ми повинні взяти до уваги всі співвідношення, що складаються в ворожих таборах.

Чи є вже передодень революції? У чому характеристична риса теперішньої кризи імперіялізму, що її елементи наростають? Ще тов. **Ленін** визначив характеристичну рису моменту соціялістичної революції. Передодень революції Ленін характеризував так: "Коли панівна кляса вже не може правити по-новому, а народні трудящі маси вже не хочуть жити по-старому".

Криза верхів становить характеристичну рису сучасного наростання елементів революційної кризи, як говорить про це резолюція пленуму Виконкому Комінтерну, яка говорить також про те, що ці верхи шукають виходу із своїх суперечностей на шляхах фашизму, нової імперіялістичної війни та інтервенції проти СРСР. І треба підкреслити немарксистський характер помилок, внутрішню фальш усяких документів про механістичний шлях розвитку соціялістичної революції. Неправильно, буцім у капіталізму нема ніяких виходів. Це не так. Капіталізм шукає виходу, і цей вихід шукає в фашизмі, у новій імперіялістичній війні, в інтервенції проти СРСР. І завдання Комінтерну, завдання всіх компартій — боротися проти цих нових шляхів капіталізму, проти того, щоб капіталістичний вихід із сучасної кризи переміг, боротися проти фашизму й соціял-фашизму, проти нових імперіялістичних воєн, проти інтервенції проти СРСР. Цій боротьбі компартії повинні віддати всю увагу. (Далі буде.)

ПРО ЗВІТИ МІСЦЕВИХ ПАРТФРАКЦІЙ

Звіти місцевих партфракцій до Всекраєвого Партфракційного Бюра приходять слабо. За винятком трьох звітів і декілька повідомлень про переведення 1 серпня, ми ще нічого не отримали від місцевих партфракцій за останній місяць і це гальмує нашу працю в центрі. Для того, щоби дати живий провід нашим партфракціям, ми мусимо бути в курсі справ кожної місцевості, мусимо знати наскільки наші товариші усвоїли собі свої завдання, як вони проводять їх на практиці, з якими труднощами вони стрічаються, а теж яких методів вони вживають в переведенні своєї праці, щоби поділитися ними з партфракціями у других місцевостях.

Зараз, в зв'язку зі скаженою нагінкою на нашу партію і небезпекою нелегальности, звіти треба писати більш обережно, без непотрібного названия призвіщ тощо, треба подумати про безпечні адреси і т. п., але зв'язок з центром мусить бути ще сильніший чим досі. Теперішнє положення потребує суворішої контролі над кожною партфракцією і кожним членом зокрема, і тому ми мусимо покінчити з розхлябаністю, що ще панує в нашій організації.

Центр всієї нашої праці зараз перенесений на боротьбу за легальність нашої партії. Товариші повинні негайно повідомити нас, як вони проводять в життя ці завдання, наставлені їм відповідними партійними установами, а також нашими обіжниками.

В цьому числі друкуємо два звіти місцевих партфракцій, один, який показує, що наші товариші в цій місцевості дійсно зрозуміли суть звороту і проводять його в життя, а другий, що показує як наші товариші в цій місцевості не проводять звороту, а заскурізли в старих привичках праці і на ділі тільки гальмують зворот.

Ось звіт нашої партфракції у Венкувер, який можна назвати зразковим, наскільки в нас взагалі є зразкові звіти:

Українських партійних членів маємо 24. Партійні члени проявляють активність. По всіх відділах наших масових організацій вже від довшого часу, поформовано Партфракції. Майже до останнього Пленуму КПК, ми проводили партійну лінію в наших масових організаціях — в спосіб механічний. Це давало нам погані наслідки. Членство масових організацій дивилось на нас, партійців, як на своїх ворогів.

Зараз ми почали проводити партійну лінію — в спосіб ідеольогічний. Це дає нам добрі наслідки. Членство масових організацій, яке ворогувало проти партійців, починає зближуватися до нас, симпатизувати з нами, підтримувати наші пропозиції та вводити їх в життя. Завдяки добрим вказівкам Комінтерну та останнього Пленуму КПК, ми знайшли шлях, по якому йдемо в напрямі звороту в наших масових організаціях. **Зворот замітний.** Наше членство масових організацій, досить численно виходить на демонстрації безробітних. Бере участь в різних кампаніях. Радо помагає революційній пресі і т. ін.

ПІДСУМКИ ВИКОНАНОЇ ПРАЦІ ЗА ТРАВЕНЬ І ЧЕРВЕНЬ.

1. Успішна кампанія на "Воркера" — $94.57.
2. Успішна кампанія на українську революційну робітничо-фармерську пресу — $257.00.
2. Придбано 4 нових членів до КПК.
4. Обговорювано на масових зібраннях передз'їздові тези — одобрено.
5. 22 примірників "За Більшовизацію" розпродано.
6. Моральна і матеріяльна допомога Ліги Комуністичної Молоді — говорилось про значіння ЛКМ. Улаштовано одно підприємство для ЛКМ.
7. На допомогу "Бойовому Фондові" влаштовано одно підприємство.
8. Кампанія на часопис "Воркерс Юніті" — вибрано комітет, який має виробити плян, для збірки пресового фонду й передплати.
9. На допомогу Лізі Фармерської Єдности для висилання делегації до СРСР — улаштовано одно підприємство і зібрано $9.50.
10. Кампанія на допомогу "Форов" — роздано листи і мається улаштувати одно підприємство.
11. Студентський Інститут в Едмонтоні — рішено вибрати комітет, який виробить плян для цієї цілі. З Партфракції назначено одного товариша.
12. Партійні школи — комітет вже працює над зібранням фондів.
13. Вступні приготовлення до першого серпня, започатковано.
14. На пікніках і підчас концертів, ми завше ставимо промовців. Кожна неділя літнього сезону, — використовується для пропаганди.

НЕ ВИКОНАНА ПРАЦЯ.

1. Не читано й не дискутовано журналу "За Більшовизацію", ні першого, ні другого номерів (на останньому Партфракційному зібранні) — рішено читати "За Більшовизацію" кожного вівтірка вечером, починаючи від 9-го липня ц. р.
2. Не читано ухвал Партійного Пленуму.
3. З політграмотою теж не йде. (Минулого року ми прочитали книжку Політграмота Стенчинського, а від нового року — справа занедбана.)

ТРЕЙД ЮНІЯ.

Наші товариші, які працюють на залізницях СПР і СНР створили дві опозиційні групі. Вони розіслали до залізнодорожників 800 вписових аплікацій і 800 відозв.

ПАРТІЙНА ШКОЛА.

До Партійної Школи, яка має початися в половині липня в Алберті, від нас їде один товариш.

Цей звіт показує, що наші товариші у Венкувер правильно зоріентувалися в справі проведення звороту, доказом чого є їхні успіхи в масовій праці — овочі звороту. Понище ми поміщуємо звіт партфракції в Транскона, в якому ви не вичитаете ніякого звороту до масової праці, а тільки пасивність і зневіру в можливості праці:

До цеї пори ми не давали вам звіту з діяльности нашої місцевої партфракції при УРМО, а це тому, що композиція нашої партійної групи така, що й не знати перед ким та про що треба здавати звіти. Наша група зачисляється до шапових груп. До неї належить пять членів, які працюють в шапах і є членами УРМО. Один член працює в своїй вдасній "шу шапі" і є також членом УРМО. Двох англійських товаришів належать до цеї самої групи, одна англійська товаришка, яка ніде не працює, лише вдома. З таких то членів складається наша партгрупа. Англійські товариші й товаришки поза партійні мітінги не мають більше нічого до діла, коли українські товариші мають організаційної роботи, як партійної так й в УРМО по самі вуха, бо всі пять товариші належать до різних зарядів в УРМО, комітетів та півкомітетів. Отже тяжко приходиться справлятися зі всією організаційною працею.

Щодо місцевої партфракції в УРМО, то в нас така є і до неї входять трох товаришів зі зарядів відділів ТУРФДім та РЗТ. Від СМ та ЖС нема нікого в партфракції, бо в нас нема ЛКМ ані членкинь в партгрупі відділу ЖС. Пробуємо втягнути. Вкладки найбільше спиняють членство від вступлення до партгрупи.

В середу, 24 червня, всі українські члени шапової групи мали засідання на якому читано останній обіжник Всекраєвого Партфракційного Бюра УРМО та дискутовано над ним. Найбільше присвячено дискусії точкам програми, яка назначена на три місяці. червень, липень і серпень. Товариші в більшости висказалися, що під літню пору не можливо всього того виконати, що намічено в програмі, а спеціяльно матеріяльної сторони. Наші УРМО ще не мали цього року ні одного пікніку, а хоч він і буде, то мала надія на його успіх, бо зараз літо і всі роз'їзджаються по бічах та інших місцях. Представлень літом не граємо, ані концертів, а забави літньою порою також не приносять користи. Заплатити орхестру і то часом ще й треба доплачувати з каси. В касі відділу ТУРФДім є около триста доларів готівки, але з цих грошей треба заплатити поверх сто доларів асекурації й поверх двіста доларів податку. РЗТ, ЖС та СМ не мають в своїх касах ні цента, а ще й довгують. УРДШ та ДМО розпущено на три місяці, бо велике число учнів з УРДШ та ДМО виїзджають на "голодей", а для решти не поплачується держати та оплачувати учителя. Ось таке положення в УРМО.

Но все ж товариші з партгрупи рішили робити все, що в їхніх силах, щоби зібрати фондів хоч на найбільше пекучі справи та старатися виконати й інші точки програми. На висилку делегації на конвенцію ЛКМ то Торонта ми збіраємо поміж членами УРМО і вже маємо близько сім доларів. Спортовикам (РСТ) помагаємо тим, що віддаємо їм даром салі УРД на забави. Вони вже мали одну забаву в свою користь. Пізніше попробуємо дещо зробити і в користь "бойового фонду" для Партії, для "Форов" та висилки делегації до Радсоюза, як буде лише можливо. Все нараз тяжко виконати і це ви самі мусите признати. Наші передові товариші, які держать УРМО,

ніколи не мають "голодею", бо все підприємства та підприємства, на яких вони обов'язково мають бути.

В нас нема відділу Товариства Безробітних. Ми намагалися кілька разів скликати такі мітінги для організування безробітних, оголошували, але опріч кількох українських безробітних, більше ніхто не приходив. Треба, щоби в цю справу заглянули організатори безробітних з Вінніпегу.

ТОДОВИРНАЗУ ми також не пробували організувати, ані Друзів Радянського Союзу. Причина на це така: Всі партійні члени належать вже до таких організацій: КПК, АФП, ТУРФДім і РЗТ. Вже до пятьох організацій і до кожної з них (з винятком ВЮЛ), треба платити високі місячні вкладки. Коли б ще з'організувати ДРС й ТОДОВИРНАЗУ, то вже не лише, що не вистачає з фінансової сторони, але нема й часу ходити на всі ті засідання та збори. Більшість товаришів партгрупи є сімейні, а деякі мають аж по шестеро дітей. Чи можливо такому членові належати до сімох організацій, оплачувати їх, ходити на збори і в той же самий час працювати та удержувати сім'ю? Поза те все товариші мають фінансові видатки на пресу, бо всі передплачують "Воркера", дають на його фонд, як рівнож є передплатниками української робітничо-фармерської преси. Ви напевно будете сміятися з мене, що я вам все те вичислюю, але це є факти і з ними ми мусимо числитися.

"За Більшовизацію". Над цим ми говорили найдовше. Я одержав вже першого і другого числа по десять примірників і лише один примірник (з першого числа) продав. Решта девятнацять вилежують в буфеті. На мітінгах, зборах членства та забавах носив я їх по салі, агітував, але ніхто ні одного не купив. Перше всього на журналі за висока ціна, а друге, матеріял для пересічного члена наших масових організацій за сухий, за багато повторювання того самого, що вже писалося в "УРВ". Це думка наших партійних членів. Коли я на нашім засіданні настоював на тому, щоби кожний партійний член передплатив "За Більшовизацію", то товариші згодилися це зробити в найблищому часі. Але більшість членів сказали, що як стануть передплатниками "За Більшовизацію", то мусять відказати "Робітницю", "УРВ", або "Воркера" бо не можуть скільки багато оплачувати. В скорім часі появиться ще й "Воркерс Юніті" і цю газету треба буде передплачувати, бо всі члени нашої партгрупи є членами ВЮЛ. Як воно буде дальше, то покажеться. Однак я таки натиснув на членів партгрупи, щоби забрали по одному примірникові "За Більшовизацію" для себе, а по одному, щоби продали. Всі сказали, що будуть старатися.

Зараз стараємося втягнути декілька жінок з відділу ЖС до нашої партгрупи. Ось всьо, що я можу вам подати до відома.

Транскона — містечко індустріяльне, робітниче, розбудоване довкруги сіенарського заводу, де працює около 3,000 робітників, багато з них українців. Велика частина робітництва — молодь. Ми маємо там старих партійців, і наші масові організації існують вже довгий час. Але які ж наслідки цього? В чому виражається їхня діяльність?

Поперше, до партфракції входять всі партійні члени в масових організаціях, а не тільки члени зарядів. Коли було зібрання усіх українських членів партії (а кожний є членом масових організацій), то це й було зібранням місцевої партфракції УРМО. Зі звіту видно, що в цьому елементарному питанні немає ясности у наших трансконських товаришів.

Своє занедбання будови партії, втягання до неї членів з наших масових організацій, у звіті товариші звалюють на... вкладки. Всі знають, що безробітні члени партії отримують безплатні вкладки, а працюючі платять вкладки відносно до їх заробітної платні. Перепоною для втягання робітників не є вкладки, дорогі товариші, а кепська виховавча праця серед них і заскорузлість партійної організації, що не притягує і не тримає їх в партії.

І так в усіх ділянках праці, Нічого не можна зробити, бо немає грошей! Це підхід зовсім не гідний. Замісць зробити пляни для масової праці, замісць заохотити других товаришів до активности, наші товариші з партфаркції відмовляються від цього. Товариства Безробітних немає, бо безробітні не прийшли до УРД де наші товариші їх очікували! ТОДОВИРНАЗУ ні ДРС не організовано, бо наші партійні товариші вже платять вкладки в других організаціях! Розповсюджувати "За Більшовизацію" неможна, бо наші партійні товариші передплачують другі часописи! Праця в ВЮЛ занехана, бо наші товариші перетяжені другими зібраннями. А піти до безробітних, допомогти їм виготовити свої домагання, організувати їх — наші товариші не додумались. Організувати другі масові організації із робітників, що ще стоять поза нами — вони теж не додумались. Поширувати нашу пресу в масах, на заводі, хата в хату — це теж не до їх. Організувати фабричну молодь в Комсомол, видвигати нові кадри, охоплювати нові маси робітників — це й на думку їм не прийшло, бо вони поза чотирма стінами УРД нічого не бачуть.

Ось яке враження від звіту трансконської партфракції. Транскона не одинока в цьому відношенні. На жаль, ми ще маємо надто багато таких місцевостей, де на практиці немає ніякого звороту, де царить пасивність і відокремленість від загального руху. Особливо зараз коли буржуазія старається знищити нашу партію, ми мусимо подбати, щоби в якнайскоршому часі позбутися цього опортунізму на практиці, бо з ним ми не зможемо ні завойовати широкі маси робітництва до боротьби, ні поставити гідний опір офензиві капіталізму.

Взагалі, у наших партійних товаришів часто є неправильний підхід до рекрутування нових членів до партії. Партію ставиться наче то якоюсь кастою, до якої простому революційному робітникові не ввійти, доки він не набуде довгого досвіду та знання поза партією. В наслідок цього самі робітники часто сторонять від партії хоч в усіх відношеннях піддержують її. Наприклад, нам пише товариш з Чатам, Онт., слідуюче:

В нашій місцевості існують відділи РЗТ, ТОДОВИРНАЗУ і КРОЛ, але партгрупи немає, отже немає й партфракції. Наскільки потрібний місцевий керівний осередок можна судити з того, що недавно зорганізовані відділи

ТОДОВИРНАЗУ і КРОЛ вже два місяці не мали своїх загальних зборів тому, що заряди занедбали свою працю.

Взагалі в нашій околиці є добре поле для праці. Прикладом цього може послужити успішний пікнік, який відбувся 19 липня і на який прибули сотні фармерів та робітників. Але ми можемо бачити наскільки в нас бракує керуючих сил по цьому, що хоч т. Головач з'умів добре пояснити значіння ТОДОВИРНАЗУ і подій на Західній Україні (присутні пильно слухали промовця і гуртові дискусії велися довкруги пікніку), то ми не мали нікого, хто міг би пояснити світову кризу капіталізму і негайні завдання робітників та бідняцького фармерства в Канаді.

Зараз, коли ми робимо зворот на шлях революційної боротьби, то і ми, в нашій місцевості не сміємо залишитися пасивними. В нас є можливість організувати партгрупу, бо тут маємо декілька бувших партійців, що в один час відпали від партії через байдужливість. Коли недавно ми проводили кампанію рекрутування членів до комуністичної партії, ці товариші не тільки самі не вступили, але й молодших товаришів відмовляли, мотивуючи тим, що "ми згідні підтримувати і підтримуємо партію, але ніхто з нас ще не підготовлений бути членом партії". По моїй думці таке становище є неправильне. Якщо товариші згідні з лінією партії, то повинні вступити до її рядів і в праці, під керівництвом цілої партії, вони політично скоро розвинуться.

Одна є трудність, що одні товариші живуть в містечку, а другі на фармах навіть 15—20 миль один від одного. Але й цю перешкоду можна перемогти, тільки треба раніш перемогти деяку байдужливість та пасивність, що ще мається у наших товаришів. Ми мусимо йти крок в крок зі всією робітничою клясою в розвиненні революційної боротьби і передумовою для цього є організування партгрупи, що не тільки дала би провід, через свою фракцію, в праці наших українських масових революційних організацій, але обовязково охопила би працею ширші маси робітництва й бідняцького фармерства в нашій околиці. С. Д.

Ми можемо тільки погодитись з т. С. Д., що ми мусимо вербувати кожного щирого революційного робітника до партії і вже в її рядах старатися повищити його знання та досвід. Це особливо важно зараз, коли буржуазія готується надати партії смертний (по її думці) удар. Партія потребує у своїх рядах кожного щирого революційного робітника!

Будуймо комуністичну партію! **Редакція.**

Відповідальний редактор: **Ів. Вивюрський.**

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ Й ЧИТАЙТЕ
ТАКІ ЧАСОПИСИ Й ЖУРНАЛИ:

Одинокий український робітничий часопис в Канаді

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

що виходить у Вінніпегу три рази на тиждень і коштує на цілий рік лише $4.00, на піврік $2.00.

Одинокий український робітничо-жіночий журнал на цілій американській землі, це

"РОБІТНИЦЯ"

що виходить два рази в місяць у Вінніпегу. — Передплата на рік $1.50, на піврік 80 ц., поодиноке число 10 ц.

На цілу Канаду одиноким дійсно фармерським часописом є:

"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ"

що виходить кожного тижня в середу у Вінніпегу. Передплата: на рік $2.00, на піврік $1.00.

Ілюстрований місячний журнал

"БОЙОВА МОЛОДЬ"

це одиноке українське видання для робітничо-фармерської молоді в цілій Канаді і взагалі на американській землі. Передплата на рік 50 ц., поодиноке число 5 ц.

Передплату на повищі часописи й журнали посилайте або на імя кожного часопису зокрема, або на імя й адресу:

THE WORKERS & FARMERS
PUBLISHING ASS'N
Cor. PRITCHARD and McGREGOR Sts., WINNIPEG, MAN.